

Konrad T. Lewandowski

—

Kočkodlak Xin

(Przybysz)

Vítězná smrt

V hloubi temného pralesa se ozvalo táhlé, vibrující vytí vlkodlaka. Slavík zmlkl, utichli i cvrčci. Ustal také vítr a všechny stíny znehybněly. Pouze veliký, kulatý měsíc dál lhostejně zářil stříbřitým svitem.

Xin se na chvíli zastavil a otočil hlavu směrem, odkud dolehl zvuk. Odhadl vzdálenost. Blízko. Nebezpečně blízko.

Spěchal dál. Dlouhým skokem se přenesl přes potok. Běžel tak rychle, že se téměř nedotýkal ostré trávy. Spěchal, nehnal ho však strach. Důvodem byl Kořen. Kořen pro Stařenu, která ho tolik potřebuje. Tušil, že nezbývá moc času a chtěl to stihnout. Musí to stihnout.

Vyběhl mezi stromy na malou loučku a zůstal stát jako sloup. Instinkt jen na chvíličku předstihl zrak. Teď už viděl. Přikrčil se k zemi a zježil srst na hřbetě.

Neběžel jsem dost rychle, musel mi nadběhnout, napadlo ho při pohledu na tvora, který stanul před ním.

Vlkodlak byl překvapen, sledoval přece člověka, už předem vychutnával čerstvou krev a ještě teplé chvějivé maso, a zatím...

Dva páry svítících očí němě pohlížely na sebe: narudlé vlkodlakovy a nazelenalé Xinovy.

Odejde nebo neodejde? uvažoval Xin.

Neodcházel. Nemohl se rozhodnout. Cítil člověka, viděl kočkodlaka, a tento rozpor nedokázal pochopit.

Xina omrzelo čekání, znenadání vyskočil a vrhl se na protivníka. Chtěl si uvolnit cestu, ne bojovat. Odrazil se a napjal jako struna, aby přelétl vysoko nad vlkodlakovou hlavou.

Byla to chyba, soupeře podcenil. Ve zlomku sekundy se pod ním objevila smrdutá tlama a zčernalé tesáky se mu začaly do nohy, málem mu vyrvaly kus masa.

Xin se schoulil. Padli na zem, až zasténala pod dvojím úderem. Stromy roztřásl pronikavý řev, který naplnil celý les.

Tančili v bláznivém tanci, až drny a hlína létaly na všechny strany. Pevně se svírali a zmítali tak prudce, že se Xin ani nepokoušel vytáhnout drápy. Každý pokus o uvolnění tlap mohl skončit jen jediným způsobem: útekem vlkodlaka i s kusem jeho nohy. Jinak to nešlo; pustil tedy Kořen, zvrátil hlavu a zakousl se do útočnickova hrdla. Vytí se změnilo v chroptění.

Kdyby měl stejné zuby jako byly ty, které se zakously do něho, boj by skončil. Měl je však kratší a v mnohem menší tlamě. Požadovaný úkol však splnily - vlkodlak pustil a Xin ho ihned napodobil.

Odskočili od sebe.

Xin prskl a hrdelně zavrčel - odpověděl mu vlkodlakův chropot. Rychle se rozhlédl, Kořen však nikde neviděl. Neměl čas ho hledat, takže se narovnal a napjal svaly. Měkké polštářky se rozevřely a silné drápy blýskly v měsíčním svitu jako leštěná ocel.

Vlkodlak ztichl, přikrčil se a zaujal výhrůžný postoj s rozevřenou tlamou. Špičáky proti drápům. Jeho útok byl rychlý jako myšlenka, avšak Xin byl ještě rychlejší a tentokrát neudělal chybu. Dva zásahy strhly útočnickovi z mordy všechny svaly i šlachy a odhalily holou čelist i se zarostlými zuby, které bezmocně sevřely vzduch v místě, kde před okamžikem stál Xin.

Vlkodlak narazil hlavou o zem a převalil se. Okamžitě však vstal a opět zaútočil, tentokrát skokem. Srazili se ve vzduchu.

Kůže na kočkodlakových zádech praskla, avšak jeho drápy zasáhly jedno ze šedých očí a vyrvaly je i s kusem lebeční kosti.

Vlkodlakovo vytí už nijak nepřipomínalo to, které Xin slyšel na začátku - tentokrát šlo o zoufalý nářek netvora. Napůl oslepený začal ustupovat ke stromům, avšak Xin mu nedovolil uprchnout. Prudká bolest v noze i tlapě překryla všechno kromě touhy po pomstě.

Využil získané převahy a napadl vlkodlaka ze strany vyškrábnutého oka.

Škubal, kousal a trhal, až soupeřovo tělo pod jeho drápy změklo. Zalila ho zvířecí radost a nadšení. Rozkoš ze zabíjení. Vyvrcholila v okamžiku, kdy zadní drápy rozpáraly vlkodlakovi břicho a vnořily se do jeho střev. Jen nakrátko, okamžitě je totiž rozervalo jako provázky.

Nakonec ustoupil a pohlédl na své dílo. Netvor ležel bez hnutí, ale žil. Soustředilo se nad ním světlo, vytvářející zřetelně vyznačený pás spojený s kotoučem svítícím vysoko na obloze...

Xin podléhal stejným zákonům a věděl, že žádná z ran, které zasadil, není doopravdy smrtelná, a přestože by stačily zabít deset obyčejných lidí, vlkodlak se ještě tuto noc uzdraví.

A opravdu: vyhřezlé vnitřnosti se začaly pohybovat, zpočátku chaoticky, avšak už po chvíli jako velcí bílí červi lezly zpět do otevřeného břicha. V trávě něco zašelestilo: ani se nemusel podívat, aby věděl, že se tam kutálí zkrvavené oko, vlekoucí s sebou utržený kus lebky.

Netoužil po novém boji a věděl, co musí udělat. Beze spěchu přistoupil blíž a levou tlapu položil ležícímu na krk. Pravou silně udeřil. Tlapy sevřely hrudní kost jako otýpku chrastí. Trhl. Ozvalo se ostré, vícenásobné zapraskání a chroupavé mlasknutí. Vytržený kus masa odhodil stranou a sáhl pro odhalený, tepající zdroj života a síly...

Vystříkla krev. Vstal se srdcem v tlapách a zahleděl se na ně. Jen dva předměty dokáží zdolat sílu nekrotvůrčí magie: stříbrná stře-la či měděné ostří nebo spáry spřízněné bytosti - právě takové, jakou je sám...

Rozerval kořist na cucky jako kus hadru a rozházel je kolem. Reakce byla okamžitá; pruh opalizujícího světla se rozpadl a zhasl, všechny pohyby ustaly. Pohlédl dolů. Proměna už končila... Před kočkodlakem leželo zmasakrované lidské tělo. Prohlédl si je; obličej chyběl, avšak ruce dokazovaly, že se jedná o mladíka přibližně v Xinově věku...

Pokud ho rodina najde a nějakým zázrakem pozná, napadlo ho, zůstane pro ně navždy obětí a nikdo se o něm nedozví pravdu...

Zneklidněl, protože ztratil spoustu času! Rychle vyhledal Kořen a rozběhl se do noci.

Mezi stromy se objevil obrys chalupy. Přidal do kroku. Po chvíli vyběhl z lesa. Zalil ho strach; Stíny smrti, které při jeho odchodu bloudily ještě na okraji houští, se přiblížily až k domu. Beztvaré a rozmazané se ploužily, poletovaly, aby se rozplynuly ve vzduchu a opět objevily. Při úplňku je viděl, později pouze dokázal vycítit jejich blízkost, stejně jako pes vytuší neodvratnou smrt svého pána... Avšak teď ani kdykoliv jindy je nemohl rozehnat ani zahnat - existovaly jen jako jistý druh emanace umírajícího...

S pohledem odvráceným od Znamení zavěšeného nade dveřmi překročil práh a zamířil k lůžku.

Stařena s námahou otevřela oči.

„Přišel jsi...“, zašeptala.

Naklonil se dopředu a otevřel ústa. Kořen padl na postel. Ruka ženy se zachvěla, posunula a hledala, až prsty nakonec narazily a rozeznaly pokroucený tvar. Usmála se.

„Pozdě, synku...“, pronesla velice tiše. Přesto v těch slovech vycítil nejen smutek, ale i úlevu.

Dříve se toho bál, ale teď, kdy spatřil Stíny, získal jistotu, která mu naplnila duši zoufalstvím. Stařena zeslábla natolik, že si už sama nedokáže připravit lék, a jeho silné, avšak neohrabané tlapy tuto jemnou práci nezvládnou.

Do chvíle, kdy opět získá lidský vzhled, chybí ještě několik hodin...

Byl bezmocný. Položil hlavu na okraj lůžka a čekal. Nic jiného dělat nemohl. Stíny smrti už prošly stěnami a tančily v místnosti.

Ruka Stařeny se zvedla a dotkla se jeho hlavy. Vískala krátkou srst, hladila uši. Když narazila na pramínek ztuhlý zaschlou krví vlkodlaka, na okamžik znehybněla. Potom opět pocítil slábnoucí las-kání. Pochopil, že se domyslela všeho.

Čas plynul a nic se neměnilo, jen Stíny se už otíraly přímo o něj. Zavřel oči, aby se na ně nemusel dívat.

„Jsem ráda, že jsi u mne“, uslyšel najednou naprosto zřetelně.

Byla to její poslední slova. Dlaň, kterou na sobě cítil, bezvládně klesla. Ucouvl a pohleděl: Stařena ležela se zavřenýma očima a už nedýchala. Stíny zmizely.

Kdyby byl vlkodlak, možná by teď zavyl, on však nedokázal ani ronit slzy, pouze milovat...

Naklonil se a začal olizovat stydnoucí ruku. Tu hodnou ruku, která mu nikdy nezpůsobila bolest, a přesto byla pokrytá hlubokými brázdami - starými stopami jeho zubů a drápů.

Seděl tak ztuhlý smutkem a žalem, že ani nevnímal uplyvající hodiny. Teprve mírná křeč, která mu proběhla tělem, připomenula, co se za chvíli stane...

V hloubi mozku se ozvala tupá bolest, narůstající šarlatovým tepem. Rostla, sílila, nafukovala se, rozpínala lebku, až mu najednou podél páteře prolétl ledový blesk. Xin zavyl a v křečích klesl na podlahu. Tlamu i tlapy zalil živý oheň. Kosti se ohýbaly a svíjely jako pružné větve, svaly střídavě měkly a tuhly. Zuby se zasouvaly do čelistí, které v křečovitých stazích měnily délku. Měl pocit, že mu chtějí vyhréznout oči, rozmáčknout prsty a nohy. V rytmu Proměny srst mizela v napuchlé kůži.

Konečně utrpení vyvrcholilo a začalo rychle slábnout. Po chvíli na místech dotčených Proměnou zůstalo už jen jemné mravenčení, které záhy přešlo. Xin vstal z podlahy a usedl, teď už dokázal plakat...

Skryl obličej v dlaních a záda mu otřásal tichý vzlykot. To trvalo určitou dobu. Citelný ranní chlad mu posléze připomněl, že musí myslet na sebe - byl totiž docela nahý. Vstal, sáhl pro oblečení, které si před úplňkem svlékl a začal se rychle oblékat. Když skončil, opět pohlédl na Stařenino tělo. Teprve teď mu došlo, jak moc je osamělý.

„Není, už tady není...,“ zalila ho nová vlna smutku, Jakž takž se vzpamatoval. Naposledy pohlédl na ty hodné tváře, políbil ledové rty a přikryl tělo.

Rozhlédl se po místnosti, našel provaz a kus látky. Dal se do práce. Záhy před ním ležel podlouhlý, neforemný balík.

Stál vzpřímeně, s nezakrytými světlými vlasy a zelenýma očima pohlížel někam... daleko...

„Tak dlouho byla se mnou... pořád...,“ řekl si tiše.

Našla ho kdysi dávno. Několikaměsíční nemluvně. Ležel pohozen na opuštěném místě, přibitý k zemi třemi osikovými kolíky. Popravčí to přehnali a právě proto přežil. Stačil by jeden, ale vražený

do srdce. Tyto tři je minuly - zůstalo mezi nimi - a jeho kočičí přirozenost využila šanci.

Žena ho uvolnila, ošetřila mu rány, po kterých nezůstalo ani stopy, a nakrmila ho. Uzdravil se rychle.

Musela poznat, o koho se jedná, a přece jedné noci, kdy se hošík převalující v postýlce proměnil v zuřivého netvora, se dala zaskočit. Dokonce ho podcenila, netušila, jaká síla a nenávist vstoupila do jeho maličkého těla. Vrhla se na ni zachvácen vražedným šílenstvím. Bojovali dlouho. Dělal všechno, aby mu neublížila, kdežto, on ji chtěl zabít. Hodně ji tenkrát poranil, hlavně na rukou.

Druhý den, kdy plakala bolestí, se jako obvykle domáhal svého mlíčka.

Nepomstila se ani ho nepotrestala. Stále o něj pečovala nejlíp, jak uměla. Stala se jen ostražitější, a když se blížil úplněk, zajistila se před ním. Avšak ani tehdy se ho nepokusila svázat nebo zavřít. Naopak, schovala se sama, případně utekla a ponechala mu naprostou volnost. Nikoho neohrožoval, protože nejbližší osady byly vzdálené mnoho hodin cesty.

Nikdy se nedozvěděl, proč se odebrala do této naprosté samoty a usídlila se tu. Nebyla čarodějnici ani obyčejnou venkovankou. Žádala ho, aby se nevyptával, vyhověl tedy její vůli.

První léta probíhala stejně; převážně byl zdravým, rozesmátým hošíkem, který si rád hrál a běhal, a jen někdy, kdy obloha byla jasná, se na několik dní v měsíci stával krvežíznivým vampýrem. Tehdy bezohledně lovil tu, které ve dne říkal „mami“...

Rostl a časem začal vnímat a chápat, co se s ním děje. Konečně jednoho dne po návratu do lidské podoby jí přinesl kytíčku květin nasbíraných v lese. Omlouval se a plakal. Nemusel to dělat, stejně se na něj nikdy nezlobila.

Potom se objevila vzpoura a odpor k sobě samému. Pocit viny a studu rostl společně s ním. Sílil. Miloval Stařenu pořád víc. Tím víc, že dokázal pochopit a ocenit její dobrotivost. Tato láska sílila a spojena s hněvem, který ho naplňoval, stále silněji dotírala na soustředěné ložisko cizí nenávisti v jeho duši.

Každou další Proměnou si stále jasněji uvědomoval, čím je ve dne, až konečně došlo k přelomu. Tehdy se přiblížil k její skrýši a zamňoukal. Uhodla, že se stalo něco neobvyklého. Odvážně vyšla ven. Zlo v jeho těle prošlo poslední zkouškou. Když k němu došla,

roztrásl se. Zvedla ruku. Ty jizvy! Utekl v obavě, že nevydrží. Po chvíli se však zastavil a opět se k ní přiblížil. Dotkla se ho, pohladila ho po hřbetě a pochmurné kouzlo náhle zmizelo. Přitiskl se k ní, vrátil se a lísal se jako obyčejný kocour, žena ho k sobě přitiskla a dlouho plakala štěstím...

Jen jedna věc zůstala záhadná: proč se v tom okamžiku neproměnil v člověka. Teprve později, když začal dospívat, zjistil důvod. .

Nebyl člověk. Tkvělo v něm příliš mnoho kočičích vlastností právě ty se projeví v oné době. Měl oválné a ne kulaté zřítelnice, lícní kosti tvarované jinak než ostatní lidé, poněkud netypický hlas, odlišné nehty a mnoho jiných, někdy jen obtížně pozorovatelných detailů, nemluvě už o pružnosti, obratnosti a způsobu pohybu.

Byl míšencem a měl v sobě určitou část čistě zvířecí povahy, která trvale absorbovala působení magie. Vždycky, když měsíc svítil silně a jasně, stával se kočodlakem. Avšak ničím víc. V podobě člověka nebo polozvířecího démona zůstával stále sám sebou: veselým a plným života, Xinem, který dokázal milovat...

Xin - zvláštní jméno. Stařena vyprávěla, že k jeho první Proměně došlo právě ve chvíli, kdy uvažovala, jak ho má pojmenovat. Najednou zaslechla z kolébky prsknutí vzteklé kočky. Později tento zvuk zdvojnásobila a zkrátila, a tak to už zůstalo.

Byla doba, kdy ho trápila vlastní odlišnost, hledal své místo. Nechtěl být jediný a neopakovatelný. Ani člověk, ani přízrak.

Všichni tvorové Ona, kterých bylo v okolí spousta, ho obvykle pokládali za svého. Jen někdy je spletl lidský pach, kterým nasákl díky životu se svou pěstounkou; jako vlkodlaka tuto noc. Nikdy se však mezi nimi necítil dobře. Přesněji řečeno je nesnášel. Přesto je dokonale znal.

Například vampýři vylézali, když úplněk stínila lehká oblaka nemilovali totiž příliš jasné světlo a nebyli tak hloupí jako vlkodlaci; jejich pach si nikdy nespletl. Xin tehdy Proměně nepodléhal a rád se toulal nočním lesem. Potkával je často a pokud ne, stejně vždycky věděl, kde číhají. Chovali se k němu lhostejně, občas mu uhýbali z cesty, protože správně tušili, že jeho krev je pro ně smrtelným jedem. Díky tomu objevil zajímavou hru. V blízkosti vampýra se lehce zranil. Vampýr ucítil krev, upadl do tranzu a roztrásl se. Jeho pud sebezáchovy bojoval s nutkavou touhou sát. To druhé vždycky převáží-

lo. Přiskočil a lízal vytékající kapky, aby se po chvíli s kvílením a v křečích rozpadl na prach.

To byla v dětství Xinova oblíbená hra.

Vlkodlaky pohrdal, možná ještě víc, než si zasluhovali. Nepochybně to souviselo s jeho kočičí přirozeností, která nesnášela nic příbuzného se psy. Nikdy se s nimi nestýkal jako člověk, protože Proměně podléhal za stejných podmínek jako oni. Událost, kterou zažil tuto noc, se lišila od ostatních jen tím, že obvykle vyhledával vlkodlaky on, ne naopak.

S jiným kočkodlakem se setkal jen jednou. V první chvíli se dokonce zaradoval. Když však zahlédl v jeho očích tupou, nerozumnou nenávist, pocítil odpor. Dal mu zřetelně na srozuměnou, že toto je jeho území. A udělal to velice účinně, protože ho už víckrát neviděl.

Strigy byly jediné bytosti, se kterými udržoval dobré sousedské vztahy. Příčinou této náklonnosti byla skutečnost, že měly drápy jen o málo menší než on, zato zuby mnohem delší, a také to, že jeho krev jim škodila stejně jako vampýrům a ony to věděly...

Stařena by zde nepřežila ani jednu noc, kdyby ji nechránil Znak zavěšený trvale nade dveřmi chalupy.

Přestal přemítat a pohlédl směrem k němu. Tepané stříbro se zdánlivě chvělo a vlnilo, když na ně hleděl. Bylo to však jen zdání - nikdy nemohl uvidět skutečný tvar Znak, protože právě to bylo jednou z vlastností síly spojené s tímto talismanem.

Xin neměl rád tento kus nepřátelského kovu a snažil se mu vyhýbat. Časem si zvykl na jeho existenci, avšak pokaždé, kdy překračoval práh, měl pocit, že ho polévá vroucí voda.

Brzy však mělo dojít k něčemu mnohem horšímu...

Zatím však na to nechtěl myslet. Zvedl mrtvé tělo a vyšel před dům.

Na kraji louky rostl rozložitý dub. Stařena s oblibou odpočívala v jeho stínu. Uložil ji tedy tam, kde zpravidla sedávala, a vrátil se pro lopatu.

Travnaté drny tiše zašelestily, když do nich zaryl zčernalý kov. Potom zachroukala půda.

Vědomí se mu rozplynulo v pravidelném rytmu práce, v postupných úkonech, a teprve poté, co na protáhlý kopeček dopadla poslední hrudka hlíny, Xinovy oči hleděly vnímavěji.

Nastal čas na to nejdůležitější - zajištění hrobu, jinak by se k němu slezli všichni okolní vampýři, aby vyvlekli a sežrali mrtvolu. Zdánlivě to bylo jednoduché, stačilo sundat a položit na hrob Znak.

„Sundat...“, usmál se neupřímně, „ale nejdřív na něj musím sáhnout!“

Jednou to udělal klacíkem - dřevo vzplálo a pocítil bolest, jako by mu utrhli ruku. Víckrát to už nezkoušel.

Polkl sliny a vstoupil do chalupy. Uchopil stolek a postavil ho přede dveře. Spěchal, chtěl přemoci strach a pochyby. Vylezl nahoru. Žhnoucí víchr, vanoucí jako z otevřené pece, ho náhle udeřil do obličeje, připadalo mu, že hledí na vroucí rtuť a začínají mu hořet vlasy.

S pocitem, že tento žár už déle nevydrží, rozhodným pohybem zvedl ruce...

Strašlivý úder mu zničil mozek a vnitřnosti změnil v šílící klubko. Příšerná síla ho uchopila za hrdlo a strhla dolů. Uslyšel tlumený úder - to jeho tělo dopadlo na zem.

Neomdlel, ale před očima se mu zavlnila rudá plachta, která se najednou rozpadla na spoustu malých kousků, zmítajících se jako nespočetné hejno opilých ptáků.

Netušil, jak dlouho ležel omámen buď strašlivou bolestí nebo naprostou apatií. Když vstal, zůstal v něm už jen jeden pocit - pevná, nelidská umíněnost. Opakoval pokus.

Tentokrát na místo stolku postavil důkladný stůl.

Přestanu až tehdy, když mě zabiješ,“ zachroptěl o hodinu později, když stál na stolní desce a otřel si hřbetem ruky krev tekoucí z nosu.

„Musím to pro ni udělat!“ Dlaně uchopily Znak. A nic. Naprosto nic. Ztuhl.

Obrysy hvězdnatého artefaktu se už nevlňily, mohl normálně číst runy, které ho pokrývaly a jejichž existenci vůbec netušil. Prostě obyčejný kus zašlého kovu.

„Nezničil jsem ho? Neztratil Sílu?“ zneklidněl. Vyběhl ven a stanul u mohyly. Vyhrabal v ní mělký dolík, vložil do něj Znak a zasypal jej. Nerozhodně stál a škrábal se na bradě. Po chvíli opět poklekl a nataženou rukou přešel po povrchu kopečku.

Měkká, vlhká půda, žádné teplo ani vibrace.

Třeba jsem se změnil já, napadlo ho, musím to prověřit! Zamířil k lesu.

Záhy dospěl k místu, kudy kdysi vedla už dávno opuštěná cesta. Před mnoha lety tu byla živá stezka, tentokrát po ní však zbyla už jen řada mladých stromů, zřetelně se odlišujících od spousty starých, omšelých kmenů. Pozorně kráčel podél ní a pozoroval místa, která byla kdysi okrajem cesty.

Najednou se přikrčil. Chvilí nehybně stál, potom opět vykročil, avšak tak, aby jeho přítomnost neprozradil ani sebemenší šelest. Mířil ke kameni. Nepříliš velkému, plochému balvanu, na který nepochybně s oblibou usedali ušlí poutníci, aby si protáhli unavené nohy.

Ještě dva kroky. Soustředil se, pečlivě promyslel všechny pohyby a skočil. Prsty levé ruky sevřely drsný ovál a zvedly ho do výše, pravá ruka zmizela ve vzniklé díře až po loket.

Kvičení, pištění, zmítání. Pod kamenem to zavířilo. Odkulil ho stranou a oběma rukama uchopil zmítající se stvůru. Ta zuřivě skřehotala, bila křídly a údery zobáku se snažila donutit Xina, aby uvolnil sevření. Ten však obratně posunul dlaně, uchopil netvora za krk a netopýří křídla.

„Mám tě!“ sykl a silně jím potřásl.

Tvor zmlkl. Xin ho jednou rukou zvedl, olízl si ránu na druhé ruce a zvědavě si ho prohlížel.

Poloptačí, pololidský upírek vznikl z nedbale zahrabaného čtyř nebo pětíměsíčního plodu. Jeho jediným posláním bylo obtěžování těhotných žen. Nyní pár černých, bezvýrazných očí pohlížel nevědomě na Xina.

Zaujat lovem stvůry zapomněl na mučivou nejistotu, ale když skončil, opět pocítil nepříjemnou křeč kolem žaludku. Tím si uvědomil, že od včerejšího večera nic nejedl.

Hned se všechno vyjasní, uvažoval při běhu temným houštím.

Na louku přiběhl zpocený jako myš, víc vzrušením než únavou. Ihned zamířil ke hrobu. Tři kroky před ním netvor zoufale zachroptěl a škubl sebou tak prudce, že se mu málem vytrhl.

„Aha, není tedy tak zle,“ zesílil sevření.

Na okamžik přidržel stvůru přímo nad Znakem - vřískot připomínal škrcenou vránu, Xin však nepocítil nic zvláštního.

„Takhle je to tedy!“ konstatoval překvapeně, „ale pro jistotu...“ hodil tvora přímo na Znak zakrytý tenkou vrstvičkou půdy.

Přímo se otrásl, protože v okamžiku, kdy se oběť dotkla mohyly, vylétlo z ní klubko modrého plamene a vzduchem zavířily velké saze. A s nimi ještě troška bílého kouře. Konec.

„O jednu příšeru míň,“ broukl a vrátil se do chalupy. Uchopil vědro s vodou a s úlevou si ho vylil na hlavu. Otřepal se a zamířil do spíže. Snědl všechno, co mu přišlo do ruky. Rychle ukojil první hlad a jednu chvíli se přistihl při tom, že loví prsty v hrnci s nakládanými houbami.

Pomalou odložil ohryzaný hnát divočáka.

„A co teď?“ zamyslel se.

Nemusel se ptát. Stařena mu už dávno řekla, co musí udělat. Musí mezi lidi. Otrásl se. Znal je z jejího vyprávění a několika knih, které mu nejdříve předčítala a které později četl sám, dokud se je nenaučil nazpaměť.

Nevynechala žádné podrobnosti, vyprávěla mu o všem, co v životě viděla, vyhnula se jen tomu, co se týkalo jí samotné. Věděl, kde a jak se má chovat, co očekávat, co mluvit, dělat. Naučila ho dokonce nadávat.

Věděl, uměl, rozuměl... avšak ve skutečnosti by dal přednost vampýrům a strigám.

„Nikam nepůjdu, zůstanu tady,“ rozhodl se. Najednou zdálky uslyšel, nebo si možná připomněl její tichý hlas:

„Musíš najít někoho, kdo tě bude milovat takového, jaký jsi. Nikdo nesmí zůstat sám, nesmí zůstat sám, nesmí, nesmí, sám...“

Nehlasná ozvěna se rozplynula jako jemná mlha. Pohlédl před sebe.

„Dobře, matko,“ zašeptal.

Pokračoval v jídle.

Dívka

Noc strávil u hrobu Stařeny, vzpomínal a chvílemi podřimoval. Ráno zahájil přípravy. Prohledal chalupu a našel spoustu zlatých mincí, nějaké šperky a starý meč, používaný k sekání plevelu a štípání třísek na podpal. Několik hodin strávil leštěním a ostřením jeho zubaté a místy už zarezlé čepele.

Nakonec se oblékl do cestovního oděvu, opásal mečem, schoval peníze a nactpál zbytek zásob ze spíže do plátěné mošny, kterou si hodil na záda. Vykročil ke dveřím. V půli cesty zaváhal, vrátil se a zastrčil si do boty druhý kuchyňský nůž. Vyšel ven a ještě jednou stanul na okraji louky.

Chvíli pohlížel na dům, který ponechával jeho osudu, a na mošny ve stínu vysokého dubu.

Odhrnul si z čela pramínek vlasů, otočil se a zmizel mezi stromy.

Kráčel rychle a přitom uvažoval, kam má jít. Tato země se nazývala Suminor, jejím největším a současně hlavním městem byla Karima.

Je to místo stejně vhodné jako každé jiné, cizinců si tam budou mihn všimati, řekl si a zamířil na královskou cestu. Došel k ní těsně před polednem a vyrazil na severozápad.

Všude bylo pusto a ticho, jen písek mu občas zaskřípal pod podrážkami. Byl ospalý a zamyšlený.

Plumenný křik nevnímali, dokud ho neprobral přívál nadávek.

„Svaž ji pořádně, pitomče, jinak ti uteče pod prdelí,“ ozvalo se někde poblíž.

Překvapeně se rozhlédl - cesta byla prázdná. Teprve o několik desítek kroků dál uviděl, co se vlastně u cesty děje.

Dívka ležící na zemi a přivázaná k blízkým stromkům za ruce a jednu nohu zuřivě kopala druhou, prozatím volnou nohou, vedle ní se pak hemžili dva lotřici vypadající jako žoldáci.

Krátká, zářivě červená a v této chvíli vykasaná sukně neponechávala ani stín pochyb o povolání své majitelky. Ta se však naprosto nechovala tak, jak bylo možné očekávat od pracovnice jednoho z nejstarších povolání světa. Právě naopak! Bránila svou ctnost s úpor-

ností hodnou panenské kněžky boha Reha. Jenže mnohem účinněji - jeden z útočníků si masíroval bolavý rozkrok, a právě jeho nadávky dunící na celý les přivedly Xina zpátky na zem.

„Zřejmě nemají čím zaplatit,“ usoudil.

Muži ho zpozorovali.

„Přišla posila!“ zvolal nakopnutý muž, který přestal na chvíli klít.

Druhý otočil hlavu, čehož dívka využila a volnou nohou ho kopla podpatkem sandálu do holeně.

„Au!“ odskočil a otočil se ke Xinovi. „Tak co, kamaráde, přidáš se? Postačí i pro tři.“

Xin mlčel, moc ho to nezajímalo. Už je chtěl obejít a ponechat jim dohadování kvůli nedostatku peněz, jak se domníval, když jeho pohled utkvěl na dívčině tváři.

Byla hezká, rozhodně mnohem hezčí než striga, a také mladá. Xin znal jen Stařenu. Věděl, že by se neměl o podobné ženy starat - tvrdila to Stařena - avšak v očích této dívky spatřil něco neobyčejného. To se mi jenom zdá, řekl si a pokrčil rameny, stál však dál.

Vojáci uznali jeho mlčení za souhlas a dřepící muž nyní vstal, vytáhl dýku a vykročil k dívce se slovy:

„Krapánek tě upravím, a hned přestaneš vzdorovat.“

Xin už věděl, co chce.

„Ne!“ pronesl ostře.

Muži na něj pohlédli.

„Takže neupravovat?“

„Odvažte ji.“

Vybuchli smíchy.

„Blázníš? Nemáš oči? Vždyť vidíš, co je zač!“

„Pitomče! Koukej, Geňko, jaký se našel ušlechtilý ochránce...?“ řehtal se druhý.

„Něco jsem řekl!“ položil dlaň na jílec meče.

Zvážněli.

„Nu což, Vlamire, máme práci, zábava počká...“ Muž stojící blíž Xinovi se sklonil a zvedl sekeru ležící v trávě. Obešli ho z obou stran. Nečekal, až k němu dojdou a zaútočil první.

Byli profesionálové, on takto dosud nebojoval. Byl však mnohem rychlejší, a když jeho první rána sklouzla po obratně nastaveném ostří sekyry, druhá ji následovala skoro okamžitě. Protivník

uhnul, Xin však úder nezadržel, přiskočil blíž a špičkou čepele zlehka zasáhl hlavu. Jen ji lízl, ale lebka určitě praskla, protože muž upustil zbraň a jako opilý se zachytil kmene blízkého stromu.

Kočkodlak se otočil k Vlamirovi. Ten však také třímal meč a ovládal jej mnohem lépe než Xin.

Čepele se srazily, jednou, podruhé. Zastršely jiskry. Hodnou chvíli bojovali, aniž někdo získal převahu, záhy však vycvičený žoldák donutil Xina k chaotické obraně.

Kočkodlak mordýře několikrát odrazil, pak ustoupil o několik kroků a znenadání zaútočil způsobem, který soupeře dokonale zmátl.

Současně hodil levou rukou dvěma noži a udeřil zdola silným, kolmým sekem mečem drženým v pravé ruce, což bylo krásnou ukázkou skutečné kočičí obratnosti.

Muž uskakující před letícími noži vpadl přímo na stoupající ostří, které ho zasáhlo jako stříbrný plamen. Zvednut do výše odletěl dozadu a bezmocně jako panák padl na zem s rozhozenýma rukama.

Xin se otočil a přistoupil k prvnímu soupeři. Ten pořád objímal strom. Jeho oči zíraly do prázdna, po rozpukané kůře stékala krev a bílá tekutina.

Bez rozmýšlení ho bodl mečem do zad. Praskot lámaných žeber a zachroptění. Vytrhl zbraň a opakoval úder - chroptění ustalo. Mrtvola sklouzla dolů a padla naznak.

Kočkodlak otřel meč potom klidně vyhledal a schoval nože.

Dívka ho celou dobu sledovala. „Copak? Nehodláš se dělit?“ sykla nenávistně.

Poprvé uslyšel její hlas.

Když se k ní přiblížil, trhla provazy. Zřejmě neslyšela, o co šlo, protože se znovu chystala kopnout. Pro všechny případy přeťal provaz špičkou čepele z bezpečné vzdálenosti. Obešel ji a uvolnil jí ruce. Schoval meč a usedl.

Nechápavě na něho zírala.

„Chtěli zadarmo?“ ukázal na mrtvé.

„Ze začátku ne,“ odpověděla pomalu, „to já jsem nechtěla.“

„Ty?!“

„Copak!“ pohlédla na něho vyzývavě. „Nesmím?“

„Nu...“ zmlkl překvapeně, protože o něčem podobném Stařena nikdy nemluvila.

„Proč jsi to udělal?“ ozvala se znovu. „Vždyť...“

„Trápí tě to?“ přerušil ji.

„Ne, ale proč?“

„Jak se jmenuješ?“ nenašel slova k odpovědi na předchozí dotaz.

Hanti... Ach tak... Ty se opravdu nechceš dělit.“

Měl divný pocit. Sklopil oči, protože tváře ho podezřele pálily.

„Já jsem Xin...“

Hodnou chvíli mlčeli, potom se dotkla jeho ruky: „Pojďme od-
tud,“ pronesla měkce.

Kráčeli středem cesty a zvědavě po sobě pokukovali.

„Pověz mi...,“ začal, „proč jsi jim... přece víš...“

„Nedala?“

„Uhm.“

„Nejsem tou, za kterou mě pokládáš.“

Nevydržel a vyprskl.

„Nádhera!“ zvolal. „Chápu, že tvé šaty jsou moc hezké, ale vysvětlí mi, která ctnostná chovanka školy pro manželsky zplozené slečinky se rozhodla ve dne nosit tak jednoznačné oblečení?“ zahihňal se.

„Primitive!“ sykla. „Nenapadlo tě, že jsem to neudělala ze své vůle? Jako vojandu mě prodali do hampejzu v Amizaru. Byla jsem tam čtyři roky a utekla jsem při první příležitosti, čili před měsícem.“

„Promiň. Ti dva tě pronásledovali?“

„Ano, ale zpátky měli přinést jen mou hlavu, jako výstrahu ostatním. Jenže pro pobavení mě potřebovali celou, a pak jsi přišel ty, Odkud vlastně jsi?“

„Odtud,“ ukázal na lesa uvědomil si, že mluví přespříliš.

Pohlédla na něho pozorněji.

„Co jsi tam dělal?“

„Moc se ptáš,“ broukl rozpačitě.

„Nedělej se, stejně vidím, že nejsi tak docela člověk.“

„To je tak zřejmé?“ zneklidněl.

„Moc ne, ale já se umím dívat. Levhart? Puma?“

„Ne. Kocour. Obyčejný kocour.“

„Milé zvířátko. Doufám, že jen to...“

Neodpověděl. Zeptal se jí na něco bezvýznamného. Začala mluvit a on jí naslouchal, opět se ptal a tak putovali touto zemí plnou temných tajemství, nazývanou Prales upírů.

Slunce už zdolalo tři čtvrtiny své denní trasy, když došli na zvlněnou rovinu. Xin nebyl zvyklý na tak rozlehlá prostranství a zpočátku se cítil nejistě, postupně v něm však převládla zvědavost a v chůzi se pozorně rozhlížel na všechny strany. Pořád tu nebyli žádní lidé.

S Hanti tomu bylo právě naopak. Když ponurý les, o kterém slyšela tolik otřesných zvěstí, zůstal daleko vzadu, zjevně se uvolnila a uklidnila. Její kroky i gesta byly tak přirozené a svobodné, že chvílemi připomínala rusalku tančící v prachu cesty. Alespoň takový pocit měl Xin, kterému se ještě nikdy nepodařilo přiblížit k nějaké opravdové rusalce nebo elfovi, aby se jich nabažil pohledem.

„Odpočiňme si na chvíli,“ navrhla Hanti, „mám žízeň a za těmi stromy by měla být řeka.“

„Souhlasím.“

Odbočili z cesty a zamířili naznačeným směrem. Běžela napřed a na břehu zarostlém křovinami stanula první.

Říčka nebyla široká, avšak její tmavozelený, lenivý proud musel skrývat mnoho temných hlubin. Dokazovaly to četné pobřežní srázy, jejichž strmé stěny skoro kolmo klesaly do mlčících hlubin. Na jednom místě byl břeh poněkud nižší a mezera v hustém porostu umožňovala dojít až k okraji plynoucí vody, kde se už stačilo jen mírně sklonit, aby dlaně mohly nabrat osvěžující vodu.

Hanti zde stanula a bezstarostný úsměv na Xinových rtech okamžitě ztuhl. Zachytil neurčité vibrující volání a po zádech mu přeběhl mráz.

Pocítil Přítomnost.

Zřetelnou, ale nejasnou, jako by nějaká měkká a silná clona tlumila signál vnímaný jeho nadpřirozeným smyslem. Avšak To bylo silné... a blízke...

Hanti se sklonila, natáhla ruce...

„Voda!!!“

Jako dýka mu proťal mozek záblesk vůle a zla. Ve zlomku okamžiku se udály tři věci: Xinův skok rychlý jako blesk, pronikavý výkřik Hanti a žbluňknutí otevírající se řeky.

Kočkodlakovy ruce sevřely dívčin pas a prudce jím trhly dozadu.

Vodníkův útok minul cíl jen o vlásek. Rozpláclé, bílé tlapy tleskly naprázdno vzduchem. Xin odtáhl hrůzou šílenou Hanti a dlaně vyčnívající z vody sevřely drn; vodník vylezl na břeh a vstal.

Opuchlý a sinálý kráčel přímo k nim, z úst a nosu mu vytékal nazelenalý sliz.

Xin nejednou zvedl hlavu. Hleděl přímo do neživých, matně žlutých koulí, zasazených do očních důlků zírajícího tvora. Slyšel prudký, spazmatický dech dívky skrývající se za ním a křečovitě svírající jeho ruku.

Vodník znehybněl. Odporné, vylouhované strašidlo - rozměklé bělavé tělo viselo na kostech jako zmačkaný hadr na holi a nebýt síly Ona, už dávno by steklo z kostry. Chvilé mentální konfrontace pokračovala.

Xin čekal. Hanti se nečekaně uklidnila, vyklonila se kočkodlakovi přes rameno a soustředěně pozorovala celý výjev.

Vodník udělal krok dozadu, potom druhý. Pomalu vlezl zpátky do vody a zmizel pod hladinou. Vzniklé kruhy odnesl proud.

„Mizíme,“ houkl Xin a Hanti neodporovala. Spěšně se vrátili na cestu, ale ještě než ušli sto kroků, dívka se najednou zastavila.

„Pojď,“ křikl na ni.

„Ne.“

„Proč?“

„Máš mě za pitomce?! Myslíš že nevím, proč to vzdal? Žádné obyčejné bytosti by se nelekly!“ chrlila. „Poznal tě, jsi jedním z nich!“ třásla se strachem a nenávistí.

Neměl už co skrývat.

„To je pravda.“

„Tušila jsem, že po mně toužíš, ale nemyslela jsem, že mám být sežraná!“

„Ne...“

„Čím se stáváš?“

„Kočkodlakem,“ odvětil odevzdaně.

„Tak zhyň!“ vrhla se na něho s nožem, který měl postříbřené ostří. Uhnula uchopil ji za zápěstí, podrazila mu však nohy a spadli do příkopu. Zuřivě sebou zmítala, pokoušela se kousat a kopat.

„Přestaň!“

„Buď ty nebo já,“ syčela, „nenechám tě utýct!“

Udeřila ho hlavou do nosu. Hodně to zabořilo.

„Nic ti neudělám, slibuji...”

„Teď ne, ale až vyjde Měsíc,” funěla.

„Už je po úplňku.”

„Tak při dalším!” vyjekla.

„Krávo!” rozčílil se konečně, „co s tebou budu celý měsíc dělat?! Nech toho, povídám!”

Znehybněla, ruku s nožem přesto nepustil.

„Jdeš do Katimy?” zeptala se klidněji.

„Do Katimy!” potvrdil.

„To jsou ještě dva dny cesty.”

„A tam se snadno ztratím v davu,” dodal.

„Budiž,” souhlasila, „ale co tam chceš dělat? Vždyť tě ubijí po první proměně. Neschováš se.”

„Nejsem takový, jak si myslíš,” napodobil ji, „můžu tě už pustit nebo ti mám napřed vzít tu hračku?”

„Už jsem v pořádku. Pusť mě.”

Uvolnil stisk a pro všechny případy se odsunul.

„Jaký tedy jsi?” zeptala se a schovala nůž.

„Hned ti to povím, ale napřed vylezme odtud.”

Podej mi ruku.”

Šla vedle něho a on jí vyprávěl o sobě, Stařeně, o všem, co si pamatoval. Trvalo to dlouho a když skončil, byla už hluboká noc a oba leželi v trávě na prostěradlech z pláště.

„Proč bych ti měla věřit?” zeptala se tiše.

„Máš lepší nápad?” vzdychl Xin.

„Mám,” šeptla. „Rozepni mi blůzičku...”

Poslechl a opatrně odhrnoval tkaninu. Nadra neměla velká, zato ideálně kulatá. Jak na ně hleděl, bradavky se vztyčily v malé růžky a proměnily měkké ovály v trčíci kužely.

„Dokážeš hladit pouhým pohledem...,” šeptla.

Zalehl ji a silně se k ní přitiskl. Nabídla mu rty a pomalu si stáhla sukni. Rozevřela kolena. Chvilíčku nevěděl, jak má začít, ale potom mu už bylo dobře. Hladce a měkce. Jen trošku jinak, než čítával...

Následující dny i noci probíhaly podobně. Cesta jim nepřipadala dlouhá; šli, rozmlouvali, a když občas oběma vzplanuly v očích stejné jiskřičky, zmizeli z cesty, aby na několik hodin zalezli do nějakého útulného koutku a sytili se svými těly až do ukojení.

Posléze jim do města zbývaly jen dva dny cesty. Slunce stálo v zenitu a pořádně pálilo, když Hanti dokončila vyprávění jednoho příběhu.

Rozesmál se a otázal:

„Poslyš, jste všechny stejné?“

„Záleží na tom, kde...“, odvětila rychle.

Xin prudce zamrkal.

„Myslím na strach, vlastně na odvahu,“ koktal, „jestli se stejně jako ty přestanou bát?“ vyslovil se konečně.

„Jde ti o toho mokrého fešáčka?“

„Uhm.“

Zamyslela se.

„Asi ne. Hodně z nich, kdyby vyvázly, ze strachu před vodou by se nadlouho přestaly mýt...“

„Takže jsi jiná?“

„To je zvyk, v Amizaru mě někdy dávali chlapům, vedle kterých ten zmáchanec vypadal ještě docela fajn. A co ty, když už jsme začali, co bys se mnou udělal, kdyby ses po proměně neovládl?“

„Určitě bych zkusil ledacos...“

„A co nejdřív?“ pohlédla na něj koketně.

„Mozek,“ vyhrkl bez váhání, „kočky vždycky začínají hlavou...“

Zrozpačitěla a on si připadal hloupě - nešlo o téma k žertování, rozhodně ne teď.

Hovor ustal a žár, který rozvlnil vzduch, rozháněl jejich myšlenky a nepobízela k dalšímu vysoušení hrdel a jazyků. Vlekli se tedy co noha nohu mine a vyhlíželi stín, nejlépe poblíž nějakého pramene.

Blížili se k místu, kde cesta vedla mezi dvěma lány zlatého obilí, táhnoucími se až k obzoru. Vítr nefoukal, ale prach se při každém kroku stejně zvedal.

Xin se najednou zastavil.

„Počkej,“ položil dívce ruku na rameno.

„Co je?“ vzhledla tázavě a otřela si pot z čela.

„Je tady!“

„Kdo?“

„Polednice.“

„Kde?“

„Tam na kraji pole, vpravo. Zalezla do obilí.“

„Jak víš... pravda, zapomněla jsem. Co uděláme?“

„Nic těžkého...,“ zvedl z cesty pořádný kámen.

„Nedívej se tam, nejlépe koukej pod nohy,“ varoval.

Zamířil a hodil.

Zaječení, které Hanti za okamžik uslyšela, jí proniklo až do morku kostí svou přízračnou vibrací. Zatmělo se jí v očích a upadla by, nebýt Xinovy opory.

„Utekla, cesta je volná,“ prohlásil.

Vstoupili do pšeničného průseku a ušli kus cesty. Moře zlatých klasů stálo kolem rovně a nehnutě, v neživém tichu bylo slyšet jen šelest kroků a šum zrychlených dechů. Všude vládlo bílé a žluté oslepujivé světlo. Chuť prachu ve vyschlých ústech a štiplavý pot. Bylo horko, pořád větší horko...

Xin polohlasně zaklel.

„Co je?!“

„Chyba. Vrací se,“ uchopil další kámen.

„Ach...“

„Klid, zatím je daleko, ale jde za námi. Rychle utrhni kus plát-na!“

„Hned... hned!“ ruce se jí třásly, udělal to tedy sám a zavázal jí oči.

„P... proč?“

„Podráždil jsem ji, a když na ni nyní pohlédneš, přijdeš nejen o rozum, ale mohla bys hrůzou umřít.“

Vedl Hanti jako malé, bezmocné dítě.

„Xine!“ zalkala zoufale, „NĚCO na mě sáhlo! Na záda... ach!!!“

Otočil se. Sloupec žárem rozvlněného vzduchu nabyt podoby postavy.

„To nic! Stojí na cestě! Cítíš na sobě její pohled, zuří!“

Zaclonil ji vlastním tělem.

„Je to lepší?“

„Ano. Jak ještě dlouho?“

„Nevidím konec toho proklatého obilí. To bude určitě královské zboží.“

„A ona?“

„Je blíž, ale zůstává vzadu. Nedohodím tam, je příliš daleko.“
Rozvlněná postava vstoupila do obilí. „Zase se schovala!“

„Takže se nás bojí...“

Neodpověděl. Mlčení se protahovalo.

„Soustřed' se!“

„P... proč?“ vyjektala.

„Je tady druhá...“

„Aááá...!“

„Hanti! Děvče!! Slyšíš, co ti říkám?!“ uchopil ji pevně za rameno a zatřásl s ní.

Nepomohlo to. Polednice jí už vstoupila do mysli.

„Mamičko!!!“ zavyla táhle.

Uhodil ji.

„Hanti, Hanti!“ sám už začal ztrácet hlavu.

„Xine! Kde jsi?“ málem strhla šátek.

„Tady jsem!“

Vrhla se mu kolem krku, až ho málem udusila. Zvedl ji do náruče a rozběhl se. Kámen mu vypadl z ruky.

Chtěl jí říct, že pokud zůstane na chvíli sama, nesmí se pohnout z místa a otevřít oči. Kromě těchto dvou Přítomností totiž vnímal ještě třetí - slabou, ale narůstající. Když mu však nehty Hanti pronikly košilí a vši silou se zaryly do těla, pochopil, že žádná síla ji od něho neodtrhne, pádil tedy jako šílený, protože v tom spatřoval jedinou naději na záchranu.

Byl bezbranný vůči spojené vůli tří dravých nadbytosť...

Nápor moci polednic sílil každým okamžikem, pot mu zaléval oči, ruce umdlévaly. Z hlubin podvědomí vylézalo šílenství. City i myšlenky mizely jako zhasnuté svíce...

Běžet, běžet, běžet.

„Už vidím konec, musím vydržet, dojít, uniknout.“

Vědomí zmíralo pod náporům železné palice.

„Už slábne! Jaká úleva!“

Pocit Přítomnosti zmizel. Klesl na kolena.

„Hanti!“ myslel jen na ni. Byla v bezvědomí.

„Jestli...“ do srdce se mu zaryla ledová jehla strachu.

„Hano, drahá...“, třásl s ní, hladil ji, líbal.

Konečně otevřela oči.

„Xine, žijeme?“

Vlna obrovské úlevy mu odebrala zbytek sil, padl na ni a vzlykal jako dítě. Polednice zaútočily jen na něj, kdyby se alespoň na okamžik zaměřily na Hanti, látka na očích by jí nepomohla - její mysl by se neodvratně rozpadla jako domeček z karet.

Měli štěstí...

Uplynulo hodně času, než se vzpamatovali, ale dál šli jako odsouzenci odvázaní z pranyře.

„Nemyslela jsem si, že můžou ohrozit i tebe,“ pronesla tiše.

„Jedna ještě ne, ale několik... Čerpají svou sílu ze slunce, já z měsíce. Chápeš rozdíl?“

„Ano...“

Další pochod je mučil čím dál víc. Krátké zastávky nepomáhaly. Nečekali na večer a na nocleh se zastavili dříve než jindy. Poprvé je rychle ovládla ospalost. Nesnažili se s ní bojovat a teprve ráno, když v polospánku bloudil rukou pod dívčinou sukní, si Xin uvědomil, že mají nějaké dluhy. Hanti uvažovala podobně...

Toho dne spatřili zdálky domy Katimy. Seděli ve stínu nevelké skalky a dojídali poslední zásoby.

„Xine...“, polkla sousto chleba.

„Poslouchám,“ sáhl pro čutoru s vodou.

„Tam... se rozejdeme?“

„Chtěla jsi.“

„Jistě, vím, že jsem prodejná děvka. Nemám žádnou cenu,“ sklopila hlavu.

„Co to povídáš, Hanti?“

„A nic neumím. Necháš mě...“

„...?!“

„A já... já?“ hlas se jí zlomil.

„Tak mluv,“ vybídl ji něžně.

„Chci... být s tebou!“ propukla v pláč.

Uchopil ji za ruce a objal.

„Já taky.“

„Opravdu?“

„Nepřemlouval jsem tě, protože vím, že se mě bojíš.“

„To nemá význam! Třikrát, nebýt tebe... Můj život patří tobě,“ pohlédla mu do očí.

„Ale já nejsem člověk...“

„Nepřeháněj, určitě jsi lidštější než ta plnokrevná dobytčata, která na mě lezla ve dne v noci celé čtyři roky!“

„Právě, a co se stane, když mě odhalí? Napadlo tě, co bude s tebou? Zákon o čistotě druhu se snad ještě dodržuje.“

„Ne vždycky. Takže chceš, abych zůstala?“

„Ano.“

„Tak poslouvej. Musíš uvažovat jednoduše. Nehty ti ostříhám a nebude znát, že jsou křivé. Zůstane pouze jejich tvar, ale takový mívají občas i obyčejní lidé. Pro všechny případy v přítomnosti cizích lidí svírej pěsti, pokud by ti hleděli na ruce. Vyhýbej se pohledům do očí, ale nepřeháněj to a nezapomeň, že v zuřivosti máš zřítelnice skoro svislé. A při chůzi se snaž dělat trošku hluk. Tvé tiché našlapování občas rozčiluje i mě.“

„To je všechno?“

„Ne.“

„Co ještě?“

„Mám být tvou ženou nebo samicí?“

„Žena je víc?“ prokázal chápavost.

„Jistě, a taky tě to bude něco stát.“

Zaskočeně na ni pohlédl.

„Co si myslíš, koupíš mi konečně pořádné šaty. Vždycky jsem snila o dlouhých modrých, se smaragdovým vzorkem...“

Vyprskl smíchy a málem se udusil kouskem uzeneho. Bouchla ho do zad. Vydechl.

„Jak si přeješ,“ otřel si uslzené oči.

„Děkuji, a teď nastav tlapy!“ vytáhla nůžky.

Dvě hodiny nato vstoupili do prvního předměstského hostince, na který narazili, a najali si pokoj. Nezůstali v něm dlouho, protože hned potom, co Xin odložil cestovní mošnu, Hanti ho vytáhla na nákupy.

Bloudili mezi stánky v lidském mraveništi a kočkodlak se každou chvíli dohadoval s prodavači. Výborně se tím bavil, přičemž využíval zkušenosti, získané jednáním se Stařenou. Šlo mu to docela dobře, takže když nastal čas, aby zaplatil tři nové šaty pro Hanti, protože dívka si mezi nimi nedokázala vybrat, usmlouval docela přijatelnou cenu.

Hanti zareagovala spontánně. Pouze kočičí smysl pro rovnováhu je zachránil před koupelí ve velké louži, když se dívka na něj s divokým výkřikem vrhla.

Hanti svlékla volný plášť, který ji dosud halil, drobnými prsty svírala Xinovu paži, hrdě kráčela po jeho boku a důležitě pohlížela na ostatní ženy.

Na zpáteční cestě se na ně nalepil nějaký potulný obchodník s talismany, nabízející údajně velice účinný amulet proti kočkodlakům. Xin ani chvíli neváhal, srdečně poděkoval a pověsil si jej na krk, načež pokračoval v cestě zavěšen do děvčete pukajícího smíchy.

Prodavač za nimi ještě dlouho nechápavě zíral. Hanti se nepřestávala smát a nakonec tím nakazila i Xina. Stanuli ve dveřích hostince celí rozesmátí, až to přilákalo pozornost všech přítomných.

Druhého dne ráno, když zanechal dívce několik stříbrných mincí na nákupy, Xin se vypravil hledat práci. Sice s tím, co měl, mohli vystačit ještě dlouho, chtěl se však co nejdříve přizpůsobit obyčejným, klidným obyvatelům Katimy.

Setkali se až pozdě odpoledne. Hanti čekala s obědem, Xin s tajemným úsměvem položil na stůl naditý měšec s penězi.

„Na začátek se mi nedařilo nejhůř,“ ukázal na váček.

Sáhla po něm a rozvázala řemínek.

„Zlatáky...,“ užasla.

„Ovšem. Třicet.“

„Tolik? Ale za co?“

„Hned se všechno dozvíš, jen mi dej něco k jídlu,“ požádal.

Nalila polévku a postavila před něj talíř, sama usedla naproti a podepřela si bradu rukama. Pohlížela na něj.

Ochutnal.

„Dobré,“ zvolal, „to jsi vařila sama?“

„Uhm.“

„Docela dobré na...,“ ztišil hlas, „...začínající manželku,“ dokončil.

Zamrkala a zčervenala jako výrostek.

„Cože?“ zasmál se. „Ty a rozpaky?“

„Totiž..., ach, Xine!“ vyskočila a přitiskla se k němu. „Myslela jsem, že mě už žádný muž tak... neosloví!“ rozplakala se.

Odložil lžíci.

„Ty můj blázínku...,“ prohrábl jí vlasy, „přestaň, jak bude vypadat má košile?!“

„Vyperu ji,“ vzlykla.

Vstal, zvedl ji a políbil. Přitiskla se k němu a hodnou chvíli tak setrvali.

Konečně mohl zase pokračovat v jídle, oči se jí leskly.

„To bylo tak...,“ začal. „Chodil jsem městem a přesně podle tvého návodu jsem trochu klopýtal. Ptal jsem se, hledal, ale nikde nic zajímavého nebylo. To, k čemu mě někteří lidé přemlouvali, by mohlo v budoucnosti skončit špatně nebo ještě hůř.“

Najednou jsem pocítil Přítomnost, už jsem ti vysvětloval, co je to za pocit. Ztuhl jsem, bylo to totiž uprostřed města, a teprve po chvíli jsem zjistil, odkud to volání přichází. Z jednoho docela obyčejného domu, přesněji z jeho sklepa. Šel jsem dovnitř a hned jsem poznal, že se ve sklepě vylíhl bazilišek. Majitel zapíral a lhal mi přímo do očí.“

„Nedivím se,“ přerušila ho Hanti. „Slyšela jsem, že bazilišci nevznikají jen tak. Musel udělat něco hodně podlého.“

„Právě, a teď dával přednost žít s ním, než aby se to prozradilo. Ale nakonec jsme se dohodli. Přinesl peníze, já jsem zašel dolů a...“

„A co?“ rozechvěl se jí vzrušením hlas.

„Nic. Utrhl jsem mu hlavu. Nebylo to obtížné. Vydělal jsem stejně jako cechovní zaklánač, a majitel nemusel nikomu nic vysvětlovat. S potěšením se se mnou rozloučil.“

„Lotr!“

„Ovšem, ale jestli nezmění svůj život, netvora zase vzkřísí. Řekl jsem mu to.“

„Třeba bude jiný,“ zamyslela se Hanti.

Xin odsunul prázdný talíř a pohlédl na ni.

„Takže jsem si našel zaměstnání,“ prohlásil, „a teď mám chuť na něco sladkého...“

„Ach, zapoměla jsem, hned něco koupím, promiň,“ vykročila ke dveřím, ale zadržel ji.

„To ne...,“ objal ji, „moučnickem budeš ty sama a na tomto talířku...,“ ukázal na postel.

Sny a drápy

Uplynulo několik bezstarostných týdnů. Jednoho dne jako obvykle seděli u kamen. Hanti zašívala a Xin zamyšleně pohlížel do ohně. Občas natáhl dlaně před sebe, chvíli si je ohřívala pak je zase opřel o kolena.

„Hanti...,“ přerušil ticho.

Zvedla hlavu.

„Dnes začíná úplňek a nejsou mraky, takže k tomu brzy dojde.“

„Vím,“ odložila šití a naklonila se k němu.

Odmlčela se.

„Bojíš se, vid’?“

„Trošku...“

„Mám ještě čas, může zajít za majitelem a pronajmout si jiný pokoj. Chceš?“

„Zůstanu s tebou.“

„Jsem rád,“ pohladil ji konečky prstů po tváři.

Dál už nemluvili. Čas pomalu plynul. Hanti se pokusila vrátit k přerušené práci, ale píchla se do prstu, zanechala tedy snažení a také se zahleděla na praskající polena. Čekali.

Tmu za oknem stále víc rozjasňoval vycházející měsíc. Xin vstal a beze slova se začal svlékat. Skončil, odložil šaty a odsunul stoličku, na které seděl. Poklekl a opřel se dlaněmi o podlahu.

„Zamkni dveře,“ poprosil tiše.

Vstala a poslušně vyplnila příkaz. Nevrátila se na své předchozí místo, ale zůstala uprostřed pokoje.

Uhlíky v kamnech se rozsypaly, plameny pohasly, pokoj zalila vlna měsíčního svitu.

V Xinově mozku se probudila bolest... Tak tomu bylo odjakživa, co pamatoval. Stejně utrpení provázelo každou Proměnu. Ústa se mu protáhla dopředu, stejně jako zuby. Magická síla hnětla jeho tělo jako kus vlhké hlíny. Hnětla, formovala, přetvářela navzdory záko-

nům přírody i rozumu... Náhle dílo skončilo. Přízračné tělo se zachvělo a pohled dvou očí zářících zeleným svitem utkvěl na dívce.

Kočkodlak vykročil k ní. Rukama si zakryla ústa, aby nevykřikla. Celá se třásla, ale neucouvla. Zvedl se na zadní tlapy a olízl jí krk i čelo. Strach zmizel. Poklekla a zabořila mu prsty do srsti. Po chvíli se k němu přitulila v prostém gestu oddanosti.

Tak chvíli setrvala, potom ho pustila a vstala. Vrátil se ke kamnům, natáhl se před nimi a zavřel oči.

„Xine...,“ uslyšel a vzhlédl.

Svlékala se pro něj stejně jako každé noci. Pomalu si sundala šaty, bederní pás a rozvázala pruh látky pod řadry. Docela nahá přistoupila k němu.

„Tato noc je naše stejně jako všechny ostatní,“ zašeptala se sklopenýma očima.

Ulehla vedle něj. Vlna žádostivosti se rozlévala pomalým, omamujícím mrazením. Nikdy by ho nenapadlo, že je v tomto stavu schopen podlehnout této žádostivosti. S chraptivým mňouknutím se na ni převalil a objal ji mohutnými tlapami.

„Dokážeš být něžný?“ zeptala se tiše. Přikývl, že ano.

První vniknutí přijala poslušně a ochotně.

Do kolébatvého rytmu se postupně vmísil její přerývaný dech, občas křik, nehty ho zraňovaly, škubaly srst, šumění krve, bušení srdce, záblesky ohně, skřípání podlahy, přerývané hrdelní chroptění, bolestivě zaťaté čelisti. Dojmy, dotyky, pocity se v něm slily v jediné vířící klubíčko chaosu, až čas vybuchl a zmizel...

Opět pohroužen v ní, unášen stále vyššími vlnami opojení, pomalu se napínal, pružil, natahoval, aby najednou zešílel v prudkém, vnitřnosti pronikajícím gejzíru žáru, který roztrhal vědomí na cáry temnoty.

Otevřel oči. Byl den. Ležel s hlavou přitulenou k řadřům dívky, na tváři cítil jednu bradavku. Viděl svou dlaň na podlaze a její prkna rozrytá drápy - třísky trčely na všechny strany. A ta ruka měla obyčejné prsty. Dosud nikdy se mu nic takového nepřihodilo - poprvé bez bolesti!

Nadzvedl se. Hanti spala hlubokým spánkem. Vstal, uchopil ji do náruče a odnesl do postele. Neprobudila se, pouze něco nesrozumitelně zašeptala.

Přikryl ji a usedl na okraj lůžka. Hleděl na ni.

Dosáhl všeho, po čem toužil. Splnil poslední přání Stařeny. Sny se staly skutečností. Opravdovou...

„Co víc potřebuji?“ zašeptal sám k sobě.

Odpověď na tuto otázku znal dříve, než si ji položil.

„Ať to tak zůstane napořád. Prostě, obyčejně, až do konce.“ Ulehl vedle dívky, která se k němu instinktivně přitiskla celým tělem.

Vložil si ruce pod hlavu a zavřel oči. Zmocnila se ho vše zalévající klidná radost.

Zůstanou tady nebo si najdou nějaké bezpečné a krásné místo, kde budou v noci poslouchat jen slávky nebo nanejvýš sovy.

Napadla ho nová myšlenka - děti... Určitě už nebudou podléhat Proměně a nikdo nikdy nezapochybuje o jejich lidství. A potom... v budoucnosti se proslaví třeba jako mimořádně obratní artisté nebo akrobaté...

Xinovy úvahy se nyní soustředily na mnoho jasných, upřímných záležitostí. Byl prostě šťastný.

Potom zřejmě usnul, ale nebyl si tím jist. Skutečnost se promísila se snem. Snil o Hanti, jak vstává, obléká se, začíná něco kutit po pokoji. Možná opravdu vstala, avšak Xin to nevěděl určitě... A vůbec po tom netoužil.

Kolem poledne tato kouzelná nálada zmizela. Zaujat sám sebou to v první chvíli nezpozoroval a teprve vlna zloby, vyvolaná něčím docela bezvýznamným, vedla k tomu, že si to uvědomil. Podivil se, ale prozatím jen pokrčil rameny a příliš se tím nezabýval. Avšak červík, který se mu usadil v duši, záhy kousl mnohem silněji. A potom znovu...

Podráždění v něm narůstalo každou hodinou. Nedokázal se uklidnit. Hanti, která na něj pohlížela nejprve s údivem, stále víc vyplekaná se mu snažila nechodit na oči.

Kdyby tak znal důvod tohoto neklidu!

Napětí rostlo a bylo stále nesnesitelnější. Nakonec ztratil trpělivost, usedl do meditační polohy a soustředil se na průzkum svého vědomí. Sledoval rodící se myšlenky, záchvěvy pocitů a cesty asociací. Lovil do sítě všechny myšlenky vynořující se z podvědomí, útržky zloby, strachu a kompletoval je, aby potom kousek po kousku skládal mozaiku vize. Nakonec vycítil Přítomnost.

A to takovou, jakou dosud nikdy! Nepoznával v ní žádnou z bytostí, jaké znal. To něco bylo zatím hodně daleko ale vnímal Sílu, před kterou bledly vlny nenávisti vysílané do prostoru i nejkrvežíznivějšími vampýry a strigami.

Vibrace zla byly dosud ještě hodně slabé, přinášely však znamení znepokojivé síly, přitom jejich intenzita pomalu, ale výrazně narůstala...

Vstal a vyhlédl z okna. Střechy domů ve slunci, lidé v úzkých uličkách a obvyklé každodenní scény. Nic nenaznačovalo hrůzu, která visela nad městem a neúprosně houstla jako neviditelný“ bouřkový mrak.

Před hospodou nějaký mladík líbal děvče; její štíhlé ruce s jemnou kůží objaly jeho krk, dlaně mu hladily vlasy. Xinovi najednou připadalo, že z těch rukou je strháno maso a mladík k sobě tiskne rozsápanou mrtvolu...

S odporem ucouvl.

„Hanti!“

Překonal se, přiskočil k ní a přitiskl rty na její ústa, aby přemohl příšernou vizi. Nepodařilo se. Odstrčil ji od sebe.

„Co se děje, Xine?“ tázala se omráčeně.

Pověděl jí to.

Nic neřekla, jen se schoulila, jako by skrývala před někým cizím svá řadra.

„Po východu měsíce pochopím víc,“ dodal. „Teď se půjdu rozhlédnout městem.“

„Nenechávej mě samotnou!“ sevřela mu křečovitě ruku.

„Dobrá, pojď se mnou.“

Prvním pocitem po Proměně bylo zježení srsti, Smysl Přítomnosti se nyní zostřil tak, že předchozí mírný signál přijal jako úder.

Znal už vzdálenost - asi míle. Netvor nebyl sám, mohlo jich být až pět. Do Katimy přicházeli ze tří stran.

Kroužil místností jako tygr v kleči. Každou chvíli bezděčně vysunul drápy. Cítil se jako obklíčené zvíře. Instinkt ho nabádal k útě-

ku. Hanti skrčená na lůžku se rozvzlykala. Vzpamatoval se. Přišel blíž a začal jí olizovat slzy.

„Tolik se bojím,“ zašeptala a skryla obličej do jeho srsti. Vůně jejího těla smíšená se všudypřítomným pachem hrůzy ho přiváděly málem k šílenství...

Podráždění se stalo žádostivostí. Strčil do ní hlavou, až upadla. Pochopila lesk v jeho očích a rychle rozevřela kolena. Okamžitě vstoupil mezi rozevřená stehna. Bušil rychle a prudce. Sevřela nohy na jeho zádech a při každém pohybu se k němu zuřivě přitiskla, jako by chtěla splynout, vniknout do něj, vrůst. Víc! Víc! Dýchala těžce a hlasitě, ale jinak než obvykle - tentokrát namáhavě, jako v boji.

V okamžiku vyvrcholení je příšerné kvílení vražděného muže zalilo vlnou zvrácené, démonické rozkoše.

Dole pod oknem proběhl někdo, kdo nelidsky kvílel jako osel kousnutý psem.

Xin vycítil Přítomnost necelých dvacet kroků od sebe. Z největší místnosti hostince, kde vždy vysedávala spousta žíznivých lidí, se ozval tak strašlivý křik z mnoha hrdel, jako kdyby někdo otevřel brány pekel a nechal kvílení zavržených proniknout do světa živých. Ve všeobecném vráskotu se náhle ozval krátký nárek umírajících, praskot lámaných kostí a dusot lidí zachvácených zoufalým šílenstvím.

Xin nehodlal čekat, až „ono“ vtrhne do jejich pokoje. Ukázal na dveře. Dívka neprotestovala, přiběhla k ním, otevřela a vyhlédla, aby okamžitě ucouvla s obličejem v dlaních. Třásla se hrůzou.

Vylétl ven jako střela. Chvíli stál na zábradlí galerie, odkud se vcházelo do hostinských pokojů. Skočil.

Drápy udeřily nadpřirozenou silou, kterou zvýšila váha kočkodlaka padajícího z výšky. Sevřely se na krku strigy a trhaly svaly a šlachy pevné jako ocel.

Dopadl na podlahu a překulil se stranou. Netvor se otočil a Xin zjistil svůj omyl. To nebyla striga, ale něco, pro co ještě nikdo nevymyslel jméno. Podobalo se to kacířské karikatuře člověka znetvořeného mocí Ona, kouzlem černokněžníka a vlastní nenávistí.

Úder tlapy, vypadající jako spojení kladiva s rukou, jen o vlasek minul hlavu kočkodlaka a roztříštil desku stolu za ním.

Opět zasvištění, únik a dunění praskajících desek. Netvorovy čelisti bezmocně visely, ale jeho pracky ukončené spáry velikostí lopat stále protínaly vzduch rychlostí a silou blesku.

Xin útočil, bušil a kryl se pod stoly a lavicemi, které se měnily na třísky při pokusech ho zasáhnout. Příšerný netvor se zmítal na všechny strany, až náhle šlápl na kousek podlahy kluzké od krve, ztratil rovnováhu a zapotácel se jako opilý.

Kočkodlak vyskočil, zvedl stůl a přitiskl jej na soupeře. Ocitl se nad ním. Přiškrtil ho a trhl drápy. Jednou, podruhé a znovu.

Trhal svaly, šlachy, vnitřnosti, mrzačil. Nevzpomněl si na okamžik, kdy vyrval srdce...

Ucouvl. Pod stolem ležícím vzhůru nohama se nic nehýbalo. Pouze louže krve se stále zvětšovala.

Přelétl pohledem sál: rozbitý nábytek, několik velkých a krvavých kusů masa, ze kterých trčely kosti, o kousek dál se někdo plazil ke dveřím. Za sebou vlekl bezvládné nohy, střevo a zanechával šarlatový pruh.

V oknech a otevřených dveřích spousta obličejů. Desítky tupě vyvalených očí - těm zachránil život.

Hostinský ležel na pultu. Kroky na schodech - přicházela Hanti. Stanula vedle něho.

„Je hodný. Je můj...,“ prohlásila až s dětskou rozhodností.

Pocítil strach. Pochopil, že skončil jeho vliv na nastávající události. Její také. Teď už mohli jen nečinně čekat na to, co jim přinese budoucnost. Vrátili se do pokoje. Xin usedl ke kamnům, Hanti se schoulila a skryla obličej v dlaních...

Rodmin

Rodmin Stál ve dveřích obklopen několika vojáky. V prostém, nepřiliš bohatém, přesto elegantním oděvu. Xinův vrstevník, možná o něco starší. Hanti, která mu otevřela, stála u stěny s očima upřenýma na podlahu. Xin čekal uprostřed pokoje s rukama založenýma na prsou.

Na stole ležel lesklý, holý meč.

„Jsi kočkodlak Xin?“ otázal se příchozí.

„Ano.“

„Seberem ho, pane!“ zvolal jeden voják a postoupil dopředu.

„Drž hubu, pitomče, a vypadni!“ sykl mladý muž a vyhodil užaslého gardistu za dveře.

„A vy běžte taky!“ přikázal ostatním. Chtěl zabouchnout dveře, ale zaváhal a dodal:

„Přineste víno, ale dobré!“

Přistoupil ke Xinovi a klidně mu pohlédl do očí.

„Jsem Rodmin, dvorní mág Jeho Výsosti Redrena, pána Kati-my a krále Suminoru.“

„Nevypadáš jako mág,“ odvětil Xin studeně.

Na Rodminových rtech se objevil trpký úsměv.

„Nejsi první, od koho to slyším,“ odvětil, „každý si myslí, že mág musí být mumifikovaný stařec se špičatou čepicí. Prostě jsem začal brzy, ještě v matčině břiše, to je vše.“

Xin mlčel.

„Nezajímá tě to, máš pravdu. Myslíš teď na něco jiného: s čím a proč sem přišel ten chlap, tedy já. Mám mu rozpoltit hlavu mečem, který leží na stole, hned teď, nebo mám ještě chvíli počkat. Je to tak?“

„Souhlasí, umíš číst myšlenky, takže jistě víš, že nemám co ztratit.“

„Dokud budu živ, budu vysvětlovat každému, kdo to musí vědět, že s kočkodlakem je třeba zacházet jinak, než se to dělalo po staletí. Ujist'uji tě, že nikoho nenadchlo, že jsi tu zachránil něčí život. Pro chátru je důležitější, že patříš ke stejným bytostem, po jejichž včerejší návštěvě tady zůstalo pár stovek zabitých a šílených.“

„A ty...?“

„Ani pro mě nemá význam záchrana těch několika lidiček. Důležitější je něco jiného: potřebuji někoho, jako jsi ty. Proto jsem přišel,“ vysvětlil bez obalu.

„Nač?“

„Hloupá otázka. Chceš zůstat naživu?“

„Stejně jako ty...“

Někdo zaklepal na dveře.

„No právě.“ Rodmin zašel ke dveřím, otevřela převzal od vojáka džbánky a tři sklenky, vrátil se a postavil je na stůl.

„Napijeme se na to,“ dodal při nalévání.

Po druhém džbánu se nálada celé trojice značně vylepšila. Růžolíci Hanti si vzpomněla, že se umí smát, a rychle převzala povinnosti hostitelky. Pohodlně sedící návštěvník se zájmem poslouchal Xina, který opět reprodukoval svůj příběh. Vyprávění skončilo současně s obsahem třetího džbánu. Rodmin odložil sklenici a řekl:

„Je to zajímavé, ale k věci: tady dál bydlet nemůžete, zvu vás do paláce. Dnes ráno jsem se na tom dohodl s králem...“

Xin se zamyslel.

„Budiž,“ odvětil po chvíli. „Hanti, sbal naše věci...“

Za chvíli sestoupili do hlavního sálu. Bylo tu poměrně uklizeno. Mrtvolý a rozbité věci odnesli už předtím, majitelova žena nyní vkleče smývala z podlahy jednu z mnoha krvavých skvrn. Při pohledu na ně přerušila práci s výrazem strachu v obličeji.

Kočkodlak pohlédl na jedno místo. Rodmin uhodl smysl tohoto pohledu.

„Mršinu jsem nechal odnést do své pracovny. Musím ji prozkoumat a chci, abys byl u toho,“ pronesl tiše a pak se otočil ke shromážděným vojákům:

„Toto jsou hosté Výsosti,“ ukázal na Xina a Hanti, „rozumíte?“

Přijali to bez mrknutí.

„Ano, pane.“

„Chátra stojí pořád před hospodou?“

„Ano, pane.“

„Budete tedy potřeba,“ ukázal na dveře.

Vyšli na ulici a teprve teď spatřili, proč je nikdo minulé hodiny nerušil. Hostinec obklopoval sevřený šik gardistů, zadržující nápor pobouřeného davu.

Uvítal je křik a hvízdání.

„Ve jménu krále! Z cesty!“ opřeli se vojáci do davu. Lidé ustupovali neradi, váhavě, občas se dokonce pokoušeli vzdorovat, místy se ozývaly krátké, zlobné výkřiky, následované plesknutími rozdávaných ran.

Nějaký muž využil chaosu, prodral se nečekaně špalírem hala-partníků, přiskočil ke Xinovi a rozmáchl se kamenem.

Ochranka mu neposkytla šanci; jeden z gardistů bleskově mávl kopím a uhodil ho násadou do obličeje.

Nešťastník mlaskavě zakvílel a zalit krví padl na zem, ale i zde ho zasáhly nové rány a špičky okovaných bot. S úpěním odlezl po čtyřech stranou a skryl se v reptajícím davu.

Rodmin si odplívl.

Do paláce se dostali za hodinu. Přidělený byt byl větší a pohodlnější než pokoj v hostinci. Než se však stačili rozhlédnout, znovu se objevil Rodmin a odvedl Xina s sebou.

Kráčeli chodbami paláce.

„Kam jdeme?“

„Do pracovny, už na nás čekají.“

Jakmile stanuli ve dveřích, ozval se netrpělivý hlas, jehož zvuk mága zaskočil.

„Nechals nás na sebe čekat dlouho, Rodmine,“ prohlásil urostlý muž ve zlatém oděvu.

Oba mladíci se uklonili.

„Promiň, králi, ale zde je muž, o kterém jsme mluvili,“ ukázal na Xina.

„Člověk?“ Rodmin nezaváhal ani na okamžik.

„Ano, pane, i když to může vypadat jinak.“

„Chci slyšet jeho jméno.“

„Jmenuji se Xin, pane.“

„A toto je tvé dílo?“ zeptal se Redren a ukázal na podlouhlý balík na stole, u kterého stáli dva muži v dlouhých černých tógách. Šeptem se o něčem dohadovali.

Xin se domyslel, co obsahuje.

„Ano, králi.“

„Smíme už začít, Rodmine? Aha, málem jsem zapomněl, ale myslím, že znáš tyto dva učence z Akademie, mistry Gonta a Irdena?“

Jmenovaní postupně kývli hlavou. Rodmin svraštil čelo.

„Znám, pane, ale nemyslím si, že by byli k něčemu užiteční...”

„Já si myslím něco jiného,” přerušil ho Redren, „a rádím vám, abyste dnes zapomněli na hádky. Dost pitomostí a začněte konečně dělat to, zač vás živím!”

„Podle vůle Vaší Výsosti.” Rodmin kývl na Xina a oba přistoupili ke stolu. Mág sáhl pro skalpel a podal jej Irdenovi.

„Slyšel jsem mnohé o vašich obratných rukou,” řekl. „Račte řídit pitvu.” Ani se nepokoušel skrýt úsměšek obsažený v těchto slovech.

Muž se znechuceně zašklebil, nástroj však přijala po krátkém váhání začal odvíjet tkaninu. Rodmin s Xinovou pomocí přisunul ke stolu dva velké svícny Král se nehnul ze svého místa. Židle, na které seděl, se nyní ocitla v hlubokém stínu.

Mistr Irden odhalil poslední kus plátna. Ticho přerušilo ostré zařinčení skalpelu, který mu vypadl ze ztuhlé ruky na kamennou podlahu.

„Pro Reha!” Gonto se schoulil jako po ráně do břicha a ustoupil ke stěně. Irden zesinal. Po krátkém vnitřním boji nevydržel a odvrátil hlavu. Dokonce i Xin se bezděčně otrásl.

„Co je?” zaječel panovník, vyskočila přeshel k nim.

Stačil učinit jen dva kroky, které stačily, aby uviděl to, co leželo na pitevním stole. Najednou ztuhl, zakryl si oči, bleskově se otočil a vrátil. Jako opilý se dopotácel k židli a se zafuněním na ni klesl. Oči si neustále zakrýval dlaní. Bylo zřejmé, že se jen stěží ovládá.

„Váno!” zachraptěl nakonec.

Gonto a Irden jako o závod spěchali vyhovět, jen aby byli co nejdál od onoho příšerného pohledu.

Rodmin zhluboka vzdychl.

„Taková je základní vlastnost této bytosti; každý, kdo na ni hledí, vidí to, co se mu v hloubi duše nejvíc hnusí, co vyvolává největší odpor. Netvor je zaklet speciální aktivní iluzí.”

„Jakou iluzí?” Král se už trochu vzpamatoval.

„Je to magie, která dokáže ze zákoutí mysli vytáhnout nejskrýtejší a nejhnusnější myšlenky, protože v každém z nás je takový černý kout, kde číhá bestialita a strach. Stačí se ho dotknout a vzbudit.”

„Takže to žije dál?!”

„Ve hmotném smyslu toho slova ne, bylo zabité už včera, má však dvojí povahu, kouzlo iluze tedy trvá dál. Pověz Xine, co vidíš.“

„Jako dva obrazy tady splývají dvě věci: jedna vnější a průzračná, ale nikomu neprozradím, co představuje; přesahuje mé síly mluvit o tom. Druhá je druh stroje z kostí, svalů, drápů a zubů, který slouží jen vraždění. Kdysi to však býval člověk.“

„Pokaženého stroje,“ dodal mág, „a právě to je věc, kterou vidíme oba stejně, zbytek nám doplňuje obrazotvornost.“

„Já nevidím nic zvláštního,“ protestoval Gonto.

„Protože tě příliš vylekal pohled na první podobu,“ odpověděl Rodmin, „a ta je pro každého jiná. Můžeme to ověřit. Ať každý řekne, co viděl. Mistře Gonto...“

„Ne!“

„Mistře Irdene?“

„Ne!“

„Xine?“

„Ne!“

„Výsosti?“

„Jak se opovažuješ?“ Redren zrudl.

„Já také ne,“ přeslechl Rodmin králův výkřik. Zavládlo mlčení.

„Nejde o to, co a jak,“ promluvil posléze Redren. „Rád-bych věděl, odkud se to vzalo a proč právě zde a teď!“

„Zřejmě z pekel!“ neudržel se Gonto.

„Odkdy mají pekelné bytosti hmotná těla?“ ušklíbl se Rodmin.

Gonto na něho zuřivě pohlédl, ale zesměšněn mlčel. Mág pokračoval:

„Ne, pane, to je dílo člověka, avšak nikoliv takového, který si přečetl jednu nebo možná i víc tajných knih. Ani nějaké vetché vědmy, která vychází z přírody a dokáže stěží proměnit mrtvolu v upíra nebo strigu, případně živého člověka ve vlkodlaka. Tady je patrná ruka a rozum génia, který strávil hodný kus života studiem příšer. Ani nevím, co je lepší: jestli se bát nebo obdivovat...“

„Dám ho narazit na kůl, jen mi pověz, koho?“

Rodmin se zamyslel.

„Na to bych neměl odpovědět já, ale ty, králi. Sám nejlíp víš, kdo ti chce sebrat z hlavy korunu.“

„Korunu...?!“

„Ano. Chvíli uvažuj, Výsosti. Do hlavního města přijdou příšery, lidi zakusují po tuctech, jiní při pouhém pohledu na ně ztratí rozum, a král nic nesvede. Událost se opakuje, jednou, podruhé, potřetí, a nakonec se objeví někdo, kdo slíbí, že je zažene, chce jenom usednout na místo panovníka, který nedokáže ubránit své poddané...“

„Dost! Pošlu do ulic vojáky!“

„A ještě přikaz vyčlenit půdu pro nový hřbitov a postavit další blázinec.“

„Co tedy radíš?“

„Králi, najdi toho, kdo chce být tvým nástupcem. Ten nám už poví, kdo řídí tyto loutky...“

„A když odmítne?“

„Že by mistr Jakub ztratil jistotu svých rukou?“

Redren se zasmál.

„To se mi líbí! Poslechnu tě, ale co uděláš ty?“

„Ne já, ale my,“ ukázal na Xina. „Nám, pane, ponechej zbytek...“

Po chvíli zůstali sami. Rodmin beze spěchu došel ke stolu a přehodil přes něj plátno. Xin na něj zamyšleně hleděl.

„Řekl jsi my...,“ pronesl po chvíli.

Mág se otočil

„Sám nic nezmůžu,“ odvětil, „to vím určitě.“

Xin neodpověděl, Rodmin pokročil k němu a pohlédl mu přímo do očí. Za okamžik se na mágově tváři objevil neurčitý výraz a kočkodlak se studeně zasmál.

„Ta myšlenka nebyla určená tobě,“ pronesl klidně.

Rodmin sebou trhl jako zloděj přistižený s rukou v cizí kapse.

„Poprvé vidím něco takového...,“ frkl rozpačitě.

Odpovědělo mu pokrčení ramen.

„Tak pověz, o co ti jde!“ málem křičel.

„Co mám povídat?!“ zavrčel Xin. „Máš nás v hrsti a nemá význam, že je mi fuk, jestli někdo chce svrhnout nějakého krále z trůnu nebo ne!“

„A nepochybně si myslíš, že se tím zabývám jen ze strachu, že po pádu Redrena skončím stejně jako on, víd’?“

„Ovšem.“

„Jsi hlupák! Nutit tě nehodlám, jestli chceš, tak si jdi, plod' míšence a vem tě čert!“

Xinovy zřítelnice se zúžily do svislých čárek. Přiskočil k Rodminovi, málem do něj vrazila prskl:

„Poslouchej, osvícenče, já jsem vyrostl v lese, žil jsem v lese, v těch vašich vysokých intrikách a válkách se ani za mák nevyznám, ale zbabělec nejsem a jestli jde o správnou věc, nehodlám šetřit drápy ani meč!“

Mág s úlevou vydechl.

„Dobrá, tak si sedni..“

Dlouze přecházel místností sem a tam.

„Vampýři, strigy, vlkodlaci, bazilišci a všechny ostatní nestvůry. Jistě si myslíš, že tu jsou odjakživa... což si ostatně myslí skoro každý,“ zmlkl na chvíli.

„Sedmnáct století... ovšem, to je opravdu jako odjakživa. Ale dříve... dříve tomu bylo jinak. Byli jen lidé, rostliny, živočichové a Stará magie. Nic víc. TO začalo přesně před tisícem sedmi sty jednadvaceti léty. Tehdy spadl z oblohy velký ohnivý balvan... Možná předtím bloudil někde mezi hvězdami a na náš svět narazil náhodou. Možná jej hodila ruka nějakého mstivého boha. Nevíme.

Země se třásla po mnoho dní, řeky i moře vystoupily ze břehů, nastala dlouhá a mrazivá noc, ve které zhynulo skoro všechno živé. A když se znovu objevilo Slunce, ukázalo se, že i ono změnilo svou denní dráhu. Stará magie ztratila sílu.

A svět už byl plný Ona... Pozdější generace učenců se staletí pokoušely odhalit jeho podstatu. Marně. Není to zlo - to bylo i dříve, není to vůle ani duch, spíše Síla, nebo také Zákon, který pronikl a zamořil Přírodu, a donutil ji produkovat miliony ohavných nadbytosť...

Svět, který zrodil On, je mimo naše chápání. Stejně jako jeho smysl a řád. Rozum se ho jen snaží dotknout. O Onovi víme jen to, že má zvláštní zálibu ve zlu. Připlouvá, hromadí se, soustřeďuje, jakmile něco není v pořádku - a ihned otiskne své stopy do hmoty a rodí se nový netvor... Ustal a pohlédl na Xina.

„To, co jsem ti řekl, jsou znalosti, které odjakživa patří mágům. Kněžím připadá, že při katastrofě byla rozbita vrata pekel a unikly z něj výpary. Tomu však nevěř, protože všechno, i kdyby to pocházelo z pekla, podléhá moci Ona.

Boj s výplody Ona probíhá už po staletí, a možná nebude mít konce. Umíme totiž jen jedno - netvory zabíjet...," najednou ustal, shrbil se, schoulil a tichým, zuřivostí přeplněným hlasem dodal:

„...a tvořit.“

Zmlkl, ale za okamžik zaječel v návalu nezvladatelného vzteku:

„Tvořit! Chápeš! Znásilňovat přírodu! Znásilňovat je málo - zrazovat! Naši Matku! Pro zisk...," ztichl. „Odpornější zradu si neumím představit," uchopil džbán s vínem a pil dlouhými doušky. Potom pokračoval

„Probíhá válka o čistý, klidný svět. Už jí prošly desítky generací. Možná ani není naděje, ale musí se... pokračovat. Ať každý přiloží svůj střípek... Zabít ty příšery a lumpa, který je povolal k životu - to je právě takový střípek!“

Přistoupil ke kočkodlakovi a stanul před ním.

„Jsi prvním netvorem, který nám může pomoci..."

Hřbitovní přízraky

Dva jezdci zalití hasnoucím šarlatem zapadajícího slunce uháněli Jižní cestou. Rodmin jedoucí vpředu se každou chvíli ohlížel na Xina, který bez ohledu na šílené tempo seděl příkrčen, soustředěn, se zavřenýma očima, a jen instinktivně se přidržoval koně.

„Cítíš je?“

„Ano, pořád zřetelněji.“

„Máme málo času, stihneme to?“

„Měli bychom.“

„Bylo by to třeba..."

Umlkli.

Noc nastala rychle a záhy začal tmou rozjasňovat stříbřitý svit vycházejícího měsíce. Xin přitáhl uzdu. Seskočili.

„Dojeli jsme dost blízko?“ zneklidnět Rodmin.

„Postačí, tady máš!“ hodil mu spěšně svlečený kabát. „Schovej mi šaty a odved' koně.“

Mág se za chvíli vrátil a zastihl Xina už klečícího na trávníku.

„Mám odejít?“

„Jestli chceš, můžeš zůstat.“

Záhy bylo po všem. Od doby, kdy byl s Hanti, Proměna začínala stále snadněji a rychleji. Byla skoro příjemná. Kočkodlak vstal a pohlédl na Rodmina, kterého ve stejné chvíli napadlo:

„Hotovo?“

Souhlasně přikývla Xin ho vedl do tmy.

Šli dlouho, přes hodinu. Celou tu dobu mág nepronesl ani slovo, ani Xin mu nepředal žádnou myšlenku, protože to, nač právě myslel, si hodlal ponechat pro sebe...

Měl před sebou nepřítele, každým okamžikem blíž - to mu tvrdil pocit Přítomnosti. Věděl však, že je to jen zdání. Tam v dálce číhají nejen špičáky a spáry ovládané silnými svaly. Těch se nikdy nebál. Měl rovněž zuby, drápy a rychlost blesku protínajícího oblohu. Byl připraven přijmout toto vyzvání síly...

Síly - jistě, ale postačí mu vůle? Vůle nezbytná k přemožení skutečného nepřítele, vězícího kdesi v hlubinách Xinova podvědomí. Neznámého, nepochopitelného...

Včerejší noci všechno proběhlo znenadání, příliš rychle, než aby se stačila probudit paměť a představivost. Soustředěn na boj bezděčně potlačil odpudivé myšlenky-červy a uzavřel jim cestu do vědomí. Teď tomu tak nesmělo být. Viděl onu příšernou mrtvolu i TO, v co se začala proměňovat vlivem jeho pohledu. Tehdy se ještě brzdil, nebyl přece sám, jinak by se neudržel a začal křičet...

Šel tedy na setkání se sebou samým, na setkání se zrcadlem, ve kterém uvidí to, co ho šlehne plamenem do nejcitlivější části duše. Musí tu ránu přijmout a potom udeřit. Pokud alespoň na chvíli zaváhá - zahyne roztrhán na cucky.

Rodmin uvažoval podobně. Měl hrozivou a spolehlivou zbraň. Byl mágem, v -případě potřeby ho tedy mohla chránit soustava gest a zaklínadel jako krunýř - postačí gesto a vzduch před ním ztuhne jako průhledná skála. Jediné slovo a měkký šat získá tvrdost ocele. _ Otevře se země nebo vyšlehne plamen...

Rodmin mohl měnit všechno. Jedinou výjimkou byl... on sám. Mág, ale pouhý člověk.

Kočkodlak dal znamení, že jsou už blízko. Rozhrnuli poslední křoví.

„Myslel jsem si to...,“ zašeptal Rodmin.

Starý, opuštěný hřbitov v měsíční záři. Býlí, křoví, tu a tam mladé stromky a řady hrobů ukryté pod vysokou trávou. Byly stěží viditelné.

Občas tudy prolétl vítr a tu svět dlouhých měsíčních stínů ožíval. Chvěly se, přesunovaly a šelestivě se o sebe otíraly. Neklidné, vzdálené ohlasy nářků připlouvaly a odplouvaly jako šumící vlny...

Ticho a praskot zlomené větve. Rychle po sobě pohlédli.

„Tam!“ přeběhl Xinovi po srsti mráz.

Dohodli se beze slov. Rozdělili se.

Počkal, až ztichne zvuk Rodminových kroků a vykročil vpřed. Pod jeho tlapami se neozval žádný zvuk. Hodnou chvíli se plížil mezi stíny a skvrnami stříbřitého světla, přičemž se neodvažoval zvednout zrak.

„Tak dál!“ pobízel se.

Vzhlédl. Poblíž žaludku mu náraz zkrystalizovala ledová hrouda, poskočila a uvázla mu v krku. Ztuhl a zíral jako uřknutý...

Mezi řadami hrobů stála... Hanti. Bledá, přikrčená, se pomalu otočila k němu a vykročila beze spěchu, našlapovala opatrně a promyšleně. Pod napruženou bílou košilí se jí rýsovala nalitá ňadra, obě ruce přidržovaly velké břicho, plné nového života...

Pohublý obličej a ztěžklá gesta nasvědčovala, že její čas přijde už za několik dní, možná hodin.

Útok měl dobře promyšlen: drápy předních tlap do očí a současně zadními rozpárat stvůře břicho. Ihned uskočit...

Nikdy mu žádná myšlenka nepřipadala tak nesmyslná a cizí. Tloukla sebou v hlavě jako můra pomatená světlem.

„Provést, provést, pro-vést,“ opakoval bezmyšlenkovitě a jednotvárně.

Hanti se blížila šťastná, veselá...

Vřava, chaos a po něm nekonečné prázdno. Už nic nechtěl, po ničem netoužil. Vůle se rozpadla v prach, síla zmizela s ní.

„To znamená konec...,“ blesklo někde na dně vědomí.

Čekal úder.

Mírný, oživující otřes. Z dálky se něco blížilo, nějaký mihotavý přísvit. Úplně omámen ani nepostřehl, kterým smyslem zachytil tento neobvyklý pocit.

Obrys nejasný... ale podivně známý... Přicházel, zvýrazňoval se. Vzbudil zvědavost. Apatie a zoufalství zmizely.

Nu ovšem! Poznal ho! To je Znak! Onen Znak! Ten, se kterým bojoval a jehož síla nyní probouzela otupělou mysl. Připadalo mu, že

už visí nad ním. Nebo možná v něm nebo... nerozuměl tomu. A začal duhově pulzovat.

Studená, horká a silná zimnice. Pronikala, trhala, vykřesala v očích plamen. Ted'!

Ruka Hanti natažená v mazlivém gestu... Ne! Nemá ruku! Zmizela, to jsou spáry!

Její úsměv oddané ženy, stále širší a širší... bílé tesáky v černé tlamě! A řev jako v pekle!

Kočkodlak vyskočila naslepo uhodil hlavou. Ke skoku chybělo půl kroku, bylo to však dost, aby unikl smrti. Otřásl se, upadli. Zůstal stát.

Prohnílá, lepkavá mrtvola Stařeny se zachvěla a zvedla se ze země. Xin jen zaťal zuby. Bez zaváhání sevřel drápy předních tlap a s rozmachem uhodil tvora do krku. Páteř chrupla jako drcený kámen. Ještě vytrhnout srdce z hrudi - opět je tu tělo Hanti. Trhl, skončil. Už se nemusí dívat!

S úlevou otočil hlavu. Hodnou chvíli soustřed'oval myšlenky, než mu opět došlo, proč vlastně přišel. Vzdálil se. Kráčel pomalu a čekal, až se uklidní.

Na opačné straně vystoupila ze stínu postava. Poznal Rodmina měl roztržený, krví nasáklý rukáv košile a na lících zasychající slzy. Přistoupili k sobě. Mág chvíli pohlížel neživým pohledem někam nad Xinův hřbet.

„Zůstali ještě dva,“ pronesl tiše.

Splnili tedy polovinu úkolu.

Rodmin se s námahou rozhlédl. Byl nesmírně unaven, ve vlasech se mu leskly černé šedivé pramínky. Udivený Xin se zvedl na zadní tlapy. To nebyl přelud vyvolaný měsíčním svitem. Rodmin opravdu zešedivěl. Obličej poznamenala stopa hrůzné grimasy, která stále ještě pronikala maskou nuceného klidu. Vyhaslé oči, volně svěšená ramena, celou svou postavou připomínal ruiny vyhořelého domu. Spáleniště duše.

„Dokončeme to,“ pronesl po chvíli, „kde jsou?“

„Podzemí,“ zněla odpověď.

„Ukaž místo.“

Nebylo třeba. Drny pokrývající hrob tři kroky od nich se roztrhly táhlým praskotem. Skřípání a zvuk praskajících kořenů naplnil hřbitovní ticho. Mohyla se pohnula, zatřásla a prudce se otevřela s

fontánou šterku, hrud a písku. Průrva se s tupým třesknutím zavřela a opět vzkypěla jako pekelný pramen. Za okamžik se jáma otevřela podruhé, přičemž její stěny potemněly. Vznikl trychtýř - temná, vlhká past příšerného mravkolva...

Temnota na dně odpudivě mlaskla a vyplivla cáry kostnaté mršiny, kusy rakve. Zbytky plesnivých hadru se rozlétly do všech stran a pomalu padaly na kosti, uhnílé maso a zpráchnivělá prkna.

Puch je uhodil silou kladiva. Odolnější Xin vyprskl, ale nehnul se z místa. Zato Rodmin zbledl, zapotácel se a klesl na kolena. Neměl co zvracet, přesto mu ústa hojně zaplnila hořká žaludeční šťáva.

Kočkodlakovy tlapy mu dopadly na rameno a silně jím zatřáslly.

„Pozor, vylézá,“ blesklo otupělým mozkiem.

Rodminovy roztřesené prsty zmizely pod pláštěm a sevřely rukojeť dýky. V přítomí blesklo narůžovělé ostří.

Při tomto pohledu Xin zúžil oči: viděl kindžál Yev s ostrím vykovaným z mědi a stříbra - magického damastu. Bylo jej možné použít jen jednou, protože vražen do démona se okamžitě rozroste kolem něho jako trnitý keř, jehož trny proniknou do všech koutů netvorova těla a zabijí každý jeho orgán zvlášť.

Mág se po čtyřech odplížil stranou. Xin uchopil velký kámen a neobratně jej držel v tlapách.

V díře se zmítala Hanti. Uříznutá hlava jí visela jen na několika pruzích kůže či svalů a houpala se mezi rameny sevřenými stěnami kráteru.

Kámen dopadl a odrazil se od dívčinych zad. Obličej sklopený čelem dolů se otočil, oči zamrkaly.

Upír se vrhl na Xina překvapivou rychlostí. Kočkodlak bleskově ucouvl. Předstíral útěk a skočil přímo na stvůru. Přelud zmizel. Tlama plná zubů jako šavle se s řevem rozevřela tam, kde zela rána přeraženého krku - přesně před Xinovou hlavou.

Přesný zásah shora padajících drápů tlamu s praskotem zavřel. Xin využil toho, že spáry netvora zaryté do země byly bezmocné, udeřil tlapou a zuby mu vyrval z krku klubko šlach. Odskočil.

Stařena vstala a smutně pohlédla na své zmrzačené ruce.

„Ty bestie!“ pocítil, jak v něm narůstá vztek.

Vrhl se kupředu opilý zuřivostí a hněvem, avšak tentokrát se přepočítal. Krupobití ran na něho dopadlo jako lavina. Nestačil

uhnout všem - dráp mu prorazil kůži až na kost. Dvě žebra praskla s třeskem, který mu zazněl v hlavě jako zvon. Zoufale se vytrhl. Bolest ochromila levou přední tlapu, po krku a zádech se rozlilo tekuté teplo, stékalo na břicho. S námahou frkla pocítil v hubě chuť krve. Opět ustoupil, tentokrát v náhlém spěchu.

Hanti se blížila. Kráčela rychle, zvedla váleček na nudle...

Najednou zakopl o hrob a zakuckal se.

„Nač čekáš, pitomče! Bodni!!!“ Tato zoufalá i zuřivá výzva pronikla do mágovy hlavy.

Rodmin, který celou dobu bezmocně následoval nestvůru, zareagoval jako loutka po zatažení za provázek: mechanicky zvedl ruku a zabodl dýku.

Řev ustala upír padl jako kláda. Po chvíli větvičky černého kovového keře vylezly na různých místech, svinuly se a zamířily k lesklému měsíčnímu kotouči...

„Ještě jeden...“ Rodminův hlas byl děsivý, připomínal víc skřeky než lidskou řeč. Přeludy, které mu vnucovala vlastní představitost, snášel rozhodně hůř než Xin.

„Počkej.“ Na Xinově čele spočinul paprsek mléčného světla. V místě bolesti pocítil mravenčení rozkoše - hned bude hotov...

Zakrátko stanuli nad jedním hrobem.

„Jako předtím,“ broukl Rodmin, „jak tam lezou? Nikde žádné stopy...“

„Určitě jsou o kus dál.“

„A jako krtci...“

„Možná, mají široké a ploché spáry. Počkáme, až vyleze?“

„Ne, už mám dost.“

„Jak ho tedy dostaneme? Jsem kočkodlak, ne krtkodlak.“ Rodminova ústa se stáhla podivnou grimasou, ve které Xin teprve po delší chvíli rozpoznal něco podobného úsměvu.

„Chtěl bych je všechny zastihnout v takových skryších. Bylo by mňí potíží. Podívej,“ vytáhl kouli o velikostí jablka, s modravým kovovým leskem.

„Co je to?“ zeptal se Xin.

„Raději ustupme,“ vyznačil mu nové místo.

Zastavili se o několik kroků dál. Kočkodlak stál, kdežto mág si položil kouli na levou, otevřenou dlaň a pravou nad ní prováděl složité pohyby...

Kolem prstů se mu objevila oranžová mlha. Zvýrazněla, ztěžkla, načež jako kapalina skla z dlaní a spojila se ve velkou, svítící kapku. Rodmin ji strásl přímo na kouli. Rozplynula se po ní a pokryla ji vrstvou barevného světla. Trvalo to jen krátce, záře najednou zmizela, jako kdyby se vsákla do kovu. Koule nezměnila svůj vzhled, přesto ji mág rychle přendal z jedné ruky do druhé.

„Teď, rychle!“ mávl rukou a hodil.

Střela bleskla v letu jako stužka rtuti a mírným obloukem zasáhla hrob, ozvalo se tupé plesknutí. Koule dopadla na drny, ale nic se nestalo.

„Co je?“

„Hned to bude, určitě.“

Zaslechli známý zvuk trhaných kořenů.

Xin zneklidněl.

Ne, tone! Plocha, na které ležela koule, hluboko poklesla.

Není možné, aby byla tak těžká! pomyslel si udiveně.

Přesto byla stále těžší. Trávník se rozestupoval jako zteřelé plátno. Zachrupala hlína a tam, kam pohlížel, zůstala jen přesně vyříznutá, neveliká díra...

Střela klesala dál, dokazovalo to neustávající, tlumené chrastění a skřípání.

„Hned ho dostihne,“ zašeptal Rodmin.

Zvuky ustaly. Xin se až zachvěl vzrušením, srdce mu zabušilo prudčeji...

Připomínalo to záblesk vzdáleného blesku za hluboké noci - poklidné modré světlo v absolutním tichu...

Právě něco takového najednou vylezlo ze země!

„Ne,“ uvědomil si, „to začíná svítit samotná země, zprůsvitněla!“

Úkaz postupně narůstal, zvláštní, majestátný, mocný.

Jako když světlo pronikající tenkou látkou odhalí stín osoby stojící za ní, tak tato záře rozsvícená v hloubi hrobu jej osvětlila a ukázala jeho nitro. Silný, těžký příkrov země už nepřekážel...

Před Xinovýmá očima v rozhořívající se modravé mlze objevil nejprve podélný stín. Rakev. Po chvíli se v ní zjevil černý obrys mrtvoly či spíše kostry, a pod ní... Tmavá, zkroucená postava. Pohybovala se prkenně, líně, v rytmu nadpřirozené agónie.

Silný, červený záblesk. Museli přimhouřit oči. Když je znovu otevřeli, už neviděli nic. Síla přestala působit a jen zažloutlá, mrtvá tráva a kouřící země kolem hrobu byly jedinými svědectvím tohoto neobyčejného úkazu.

„Je řada na nás,“ protřel si Rodmin oči.

„Vraťme se ke koním, vyčkáme tam na západ měsíce a pak se vrátíme ke dvoru,“ navrhl Xin.

„Ale nepočítej s tím, že si tam odpočineme, ještě není konec. Na cestu!“

Oba unavení vítězové beze spěchu opouštěli bojiště. Naplnil se první fragment mozaiky osudu. Némý, vzdálený svědek tohoto úsilí stále visel vysoko na svém místě a všechno zaléval stříbřitým svitem. Později přišel nový závan větru, který přinesl vzdálené, osamělé vytí vlkodlaka...

Polibek

Svívalo, když podkovy jejich koní zaklapaly na dlažbě palácového nádvoří. Po chvíli vyšli ze stáje dva ospalí stájníci. Nevypadali právě spokojeně - šli beze spěchu a zívali jako hladoví žraloci.

Rodmin nepočkal, až přijdou blíž, seskočil ze sedla a pustil uzdu. Pak zavolal na Xina:

„Seskoč, nesmíme ztrácet čas. Když nespěchají, ať si je chytanou sami!“

Kočkodlak přikývl a napodobil ho. Mág beze slova ukázal směr. Rozběhli se.

Když míjeli stájníky, jeden z nich něco zvolala ukázal na Xina. Rodmin to gesto zahlédla na okamžik se zastavil.

„Setři si krev z obličeje, jinak si budou myslet, že jsi někoho zakousl,“ sykl Xinovi do ucha.

Kočkodlak si v chůzi otřel hřbetem ruky rty i bradu a pohlédl na setřené stopy.

„To je moje,“ zahučel.

Přejel rukou ve vlasech: pod prsty pocítil tvrdé, slepené pramínky.

Ale tato ne..., pomyslel si jízlivě.

Rodmin už běžel po schodech, bral je po dvou i po třech.

Zajímalo by mě, jakým kouzlem nabyl tak rychle sílu, prolétlo Xinovi hlavou, zřejmě má nějaký svůj způsob, jinak by s tou rukou prokousnutou až na kost nebyl tak čilý.

„Kam jdeme?“ zeptal se nahlas.

„Ke králi, tam se dozvíme, co dál.“

Nešli daleko. Dvě zkřížené halapartny jim uzavřely cestu už za třetí zatáčkou chodby. Rodmin přivolal velitele stráže.

„Pust' nás, spěcháme.“

„Povězte, o co jde, oznámím to tam, kam bude třeba.“

„Hlupáku, nevidíš, s kým mluvíš?“

Poddůstojník vytřeštil oči. „Ne, pane, nepoznávám.“

„Jsem Rodmin, králův dvorní mág,“ zavrčel Rodmin vyvedený z míry.

„Jistě, jenže...,“ koktal voják, „ale jste moc starý, on přece...,“

Xin jen stěží potlačil úsměv. Zato mág se rozvzteklil.

„Pitomci, do tajností mého umění vám nic není! Jestli jsem zestárnul, tak to bylo zřejmě potřeba, ale teď z cesty, oslové, jinak přidám padesát let i vám!“

Gardista pobledl a polekaně vykoktal:

„Král tu není.“

„A kde je?“

„V mučírňě, studuje mučení.“

„To jste měli říct hned!“ Otočil se ke Xinovi.

„Jdeme!“

V podzemí je uvítalo hluché ticho.

„Určitě už skončili,“ domyslel se Rodmin, „hned se přesvědčíme.“

Vstoupili do jasně osvětlené místnosti. Při zvuku kroků se Redren, stojící zády k nim, otočil. Chvilí stát bez hnutí, jako by nevěřil vlastním očím, potom táhle hvízdal.

„Nu, nu,“ prohlásil, „vypadáte jako klienti opilého bradýře.“

Obešel je dokola a prohlížel si je s neskrývaným zájmem.

„Doufám, že vás ještě neviděly dámy, jinak by mi asi všechny utekly z paláce...“

Rodmin nervózně polkl sliny.

„Pane my...“

„Smrdíte po mrtvolách, darebové! Tuze pěkný smrad!“

Pohlížel na ně, jako by uvažoval, jestli je má nechat stít nebo raději oběsit. Najednou se vesele rozesmál.

„Tak dobře, mám dnes milostivou náladu a chtěl jsem si zažertovat.“

Přistoupil ke stolku a sáhl pro džbán s vínem, který na něm stál. Nalil dva plné poháry.

„Tu máte,“ podal jim je osobně. Začali dychtivě pít.

„Uspěli jste?“

„Ano, pane,“ Rodmin rychle polkl.

„Nezůstalo nic?“

„Nic, pane.“

„To je dobře, protože i já jsem dokončil svůj úkol.“

Nalil si a zvedl pohár.

„Na vaše zdraví!“ zvolal.

„I tvé, pane,“ odpověděli současně.

Dopili a odložili nádoby. Xin se rozhlédl; opodál stojící kat si otíral do hadru zakrvácené ruce, zřejmě tedy opravdu před chvílí ukončil práci. Jeho pacholek seděl u stěny a s chutí pojídal pořádnou skývu chleba se sádlem.

Kočkodlak přistoupil k lavici a pohlédl na tělo natažené na ní, přesněji řečeno na to, co z něho zůstalo...

Vídal v životě ledacos, ale tady spatřil něco, co mu připadalo jako pokračování příšerného snu dnešní noci. Myslel si, že se už vzbudil, ale to bylo jen zdání.

Muž ještě žil, a to ho drtilo nejvíc, protože na sobě neměl jediné nezmražené místočko...

Mistr Jakub ho pojednal se zručností hodnou geniálního chirurga. Nepoškodil žádný orgán nezbytný k životu, neporušil ani důležité tepny a žíly, vyhnul se největším nervům, nevynechal však žádné místo, ve kterém mohl způsobit bolest..

To důležité bylo prostě vyříznuto z těla a pečlivě rozloženo na stolní desce. Nervy vedle tepen, stále živá játra, mícha vyňatá částečně z páteře. Z ostatního nezbylo mnoho; zmizely svaly, střeva byla navinuta na dřevěné špulce. Ruce a nohy trčely ze kbelíku stojícího pod stolem. Krve bylo málo - kat zřejmě okamžitě opálil rozpáleným železem každé místo, které začalo krváčet. Místo ní se všude leskly nažloutlé, škráloupem pokryté louže lymfy.

Bylo zřejmé, že mučení probíhalo pomalu a podle pečlivě promyšleného plánu, podloženého dokonalou znalostí anatomie.

„Začal sedřením kůže a skončil pilováním kostí...,“ Redren, stojící za Xinem, mu ukázal na nástroje. Ten však pohlížel jinam - do obličeje ležícího muže. Neměl dolní čelist a jazyk, uřízli mu nos i

líce. Hleděl na živou lebku. Měla oči či spíše oko - vytřeštěné, strašlivé, šílené. Druhé viselo na vytaženém nervu. Někdo na něm udělal uzel...

„Proč zrovna tak?“ vydechl otřesený Rodmin, „vždyť nemůže mluvit.“

„Poručil jsem to až potom, co pověděl všechno,“ prohlásil tvrdě Redren.

„To bylo zbytečné...“

„To je trest, předcházela nutnost,“ odsekl král.

„Ale...“

„Jsi hlupák! Myslíš, že si to nezasloužil?! Kolik lidí zemřelo včera ve městě?!“

„Víc než čtyři sta.“

„Starci, ženy a děti taky?“

„Většinou hynuly celé rodiny.“

„O těch, co hrůzou zešíleli, ani nemluvě. Víc než čtyři sta mrtvých! Nebýt vás, bylo by jich mnohem víc. Já ho můžu zabít jen jednou, tak to dělám přinejmenším pomalu!“

Xin myslel na rodný les, na učení Stařeny na vampýry, strigy, vlkodlaky. Je ovládalo slepé fátum, nahromaděná zloba, převážně nikoli jejich. Připomenul si zoufalství a utrpení, které ho mučilo každého slunečného dne, než zvládl nenávist ve své duši. Připomenul si upíry před několika hodinami - á chvíli pohlížel na krále. Beze slova přistoupil k oběti, vytáhl nůž a vrazil jej přímo do srdce. Strašlivé oko ihned pohaslo.

Redren prudce zafuněl a skočil k němu.

Jejich oči se setkaly. Královy plály zuřivosti, Xinovy hleděly chladně a klidně. Nic nezkalilo jejich hlubokou a průzračnou zeleň.

Nastalo zlověstné ticho. Přítomní se neopovažovali hlasitě vydechnout. Katovu pacholku z otevřených úst vypadl kus žvance.

Redren se najednou uklidnil. Chvíli působil dojmem, že se právě probudil. Otevřel oči dokořán a nehlučně pohnul rty.

„Chceš mi dokázat, že jsi lidštější než já. Ty kočičí sémě, mně, šlechtici už šestnáct generací,“ pronesl velice tiše, ale hlas se mu při těchto slovech zachvěl. Zmlkla podivně se zašklebil.

„To se ti nepodaří!“ vyrazil s úlevou.

Otočil se a vykročil ke dveřím.

„Dost pitomostí! Rodmine! Xine! Za mnou! A vy dva tu udělejte pořádek!“ Redren byl opět panovník svých poddaných.

Vyvedl je ze sklepení, chvíli šel palácovým ochozem a zastavil se až v zahradě.

„Sedněte si,“ ukázal na lavičku. Sám je nenapodobil, ale zamýšleně chodil kolem nich, tam a zase zpátky, alejí vysypanou šterkem.

„Byl sám,“ promluvil, aniž přerušil chůzi, „neměl společníky, ovšem opravdu chtěl zaujmout mé místo,“ ustal a pohlédl na Rodmina, „a měl talent, nepochybně větší než ty. Kdyby mi otevřeně nabídl své služby, možná bych se tě zbavil. V tom případě by to měl mnohem jednodušší, ale moc spěchal. Jistě, byl neobyčejně schopný, ale příliš si o sobě myslel. Zaútočil a čirou náhodou zakopl právě o tebe, Xine.“

Třeba to ani nebyla náhoda. Přiznal se, že kdysi v mládí smísl a upravil semeno muže a kocoura, načež tím svinstvem oplodnil nějakou ženu. Její příbuzní ji od něho osvobodili, dítě pak pohodili kdesi v houští...”

Xin vyskočil.

„Sed, jen klid. Mě napadlo totéž, co teď tebe. Nebýt toho, možná bych uvěřil rodminovským blábolům, že jsi člověk.“

„Odpusť, pane,“ sklonil Rodmin hlavu.

„Promíjím a chápu, jak máš totiž poznat, že král není tak hloupý, jak vypadá.“

„Pane, já...”

„Přestaň, nedělej ze sebe dvořana, stačí mi plný palác té chátry, ostatně já jsem v tomto směru zmoudřel teprve včera, ale k věci.“

Po odchodu z tvé pracovny jsem zavolał velitele gardy. Měl mi pomoci odhalit spiknutí, o kterém jsi mluvil, ale místo toho usoudil, že má výtečnou příležitost, jak se zbavit všech svých osobních nepřátel. Během hodiny bylo vězení plné. Ze začátku mě to potěšilo, ale zarazilo mě, že těch vzbouřenců je nějak moc - mluvil jsi přece nejvýš o dvou. Rozhodl jsem se zjistit, co vědí a udělal jsem to rychle, protože kdyby se jim věnoval Jakub, přiznali by se ke všemu včetně znásilnění vlastní prababičky.

Po další hodině jsem všechny zatčené propustila velitele stráže shodil ze schodů. Myslím si, že je to vhodné místo pro tebe, Xine.“

„Děkuji.“

„Neděkuj, protože se může stát, že mě brzy prokleješ. Rozhodně nejsi hloupý, a jestli někdy sletíš ze schodů, nepochybují, že dopadneš na všechny čtyři.

Pak jsem zavolal další. Banda pitomců! Můj život i vláda byly ohroženy a oni uměli jen pochlebovat a intrikovat. Vyhnal jsem je, ale zůstal jsem sám. Došlo mi, že jsem se obklopil stádem neschopných lidí. Musel jsem myslet sám. Umíte si to představit? Poprvé od doby, co jsem se učil. Zajímalo by mě, co by tomu řekl můj šašek, kdyby měl špetku vrozeného důvtipu...

Povolal jsem všechny udavače a špehy. Naštěstí aspoň oni si svůj žold zaslouží. Prověřili každého, kdo měl někdy něco společného s magií. To byl začátek. Pak už to šlo snadno. Našel jsem toho lumpa a poslal pro něj. Dal se zaskočit, ale i tak šli dva gardisti k čertu. Když se k němu přiblížili, něco je vyhodilo do vzduchu takovou silou, že se rozmázli po stropě.“

„To znám,“ pronesl Rodmin.

„Ale nakonec ho dostali,“ pokračoval Redren, „a odvedli do sklepení. Tam mu kat vlil do hrdla jakýsi svůj odvar z bylin. Zbytek jistě tušíte.“

„Není to těžké,“ potvrdil lhostejně Xin.

„Přesto se nejednalo o jednoduché mučení. Víc než dvě hodiny mezi ním a mistrem trval vyrovnaný boj talentů a vůlí. Ze začátku mu nebylo možné způsobit bolest. Obyčejný popravčí by toho zatvrzelce určitě nezlomil. Už jsem se bál, že ani Jakub to nezvládne, ale ukázalo se, že přece jen mám v paláci schopné lidi... Všechno, co ještě chci vědět, je to, co jste dělali vy, ale ne teď. Čekám vás po večeři.“

„Takže na shledanou, Výsosti,“ odpověděl Rodmin.

Vstali a uklonili se. Redren rychle odešel.

„Této noci se změnilo mnohé,“ zamyslel se mág.

„Doufám, že k lepšímu,“ odvětil Xin.

„To už do značné míry záleží na tobě, veliteli gardy,“ podal mu Rodmin ruku, „blahopřeji.“

„Díky.“

„Trefíš do svého pokoje?“

„Myslím, že ano.“

„Takže večer. Musím už jít,“ a mág zmizel v labyrintu živých plotů.

Xin zvedl hlavu a rozhlédl se.

„Za chvíli vyjde slunce, kudy mám jít?“ uvažoval.

Rozumnou odpověď nenašel. Chvíli chodil pustou alejí, ale nakonec se spolehl na instinkt. Kráčel pomalu a každých několik desítek kroků se zastavil. Odhadoval podoby zahrad a plán paláce. Většinou správně. Tato zábava ho rychle zaujala. Zapomněl na přízraky dnešní noci a putoval s větvičkou utrženou z nějakého keře, ze které uškubával listy. Zmocnila se ho podivná nálada. Přimhouřenýma očima pohlédl do slunce. Příjemný pocit, jako návštěva vítaného hosta.

Pod nohama se objevil velký kámen, kopl do něj - šterk zachrastil. Najednou se ho zmocnilo veselí. Se smíchem strčil hlavu do nejbližší kašny, ale ani pod vodou se neuklidnil. Bubliny vzduchu ho laskaly na tvářích a uších. Když zadržel dech, ustaly. Naslouchal šumům a šelestům jako z jiného světa.

„Je zábavné poslouchat fontány zdola.“

Umyl si obličej a spleené vlasy. Vypláchl si ústa.

„Krása,“ rozpřáhl ruce a několikrát se zatočil. Chtělo se mu lézat.

„Tam by mohla být branka,“ minul další křoví.

Pochopitelně byla. Temná chodba ho pohltila. Voda mu stékala za límec. Něco zatíkalo.

„Červotoči.“

Kráčel pořád rychleji a jistěji. Zakrátko poznal výzdobu. Už nebyl daleko.

„Čeká...?“ Šok byl jako rána do břicha. Schoulil se a klesl na kolena. Vize vzplanuly jako plamen. Ona...

Opět tu byly přízraky. Vynořily se při zvuku jména; úsměv - tlama, hrud' rozervaná ranou po vytrženém srdci, rozpárané břicho, zlomený krk...

Otřásla jí zimnice.

„Dost, zmizte!“ zaháněl je vší silou. Zalezly do podvědomí. Vstal a pomalu se uklidňoval.

Váhavě sáhl na kliku. Musel přemoci těžknoucí ruku.

Hanti čekala. Hned se mu vrhla kolem krku. Málem ucukl.

„Jen klid,“ pokáral sám sebe a objal ji. Cítil prázdnotu. Dívka ztuhla.

„Xine,“ pohlédla mu do očí, „proč mě nepolíbíš?“

Warszawa 1988
přeložil Pavel Weigel
ilustroval Jan Štěpánek

Dokument pro KnihZ poskytl *Anonym*
(korektury provedl *WEX*)